

V ŠOLI

Avto hitro vozi.

Baloni zaplujejo za njim.

Ema je srečna veliko.

Ciciban poje z njo.

Ela vriska.

Doma je veselje.

Abecedo se učim.

(Amar, 2. a)

V ŠOLI NAJRAJŠI RAČUNAM, SE UČIM ŠTEVILKE IN DELAM VZORČKE. ZELO RADA SE IGRAM Z LENIO, DITO IN JANOM. (KLARA, 1. B)

V ŠOLI MI JE VŠEČ IGRA S PRIJATELJI. (LENIA, 1. B)

V ŠOLI MI JE VŠEČ, KER SE VELIKO UČIMO. NAJRAJŠI IMAM ČRKE IN ŠTEVILKE. (HANA A., 1. B)

V ŠOLI SO MI NAJBOLJ VŠEČ IGRAČE, KER SE Z NJIMI LAHKO IGRAMO. NAJRAJŠI RIŠEM IN SE IGRAM V KOTIČKU DOM. RADA SESTAVLJAM LEGO KOCKE.

(NEŽA K., 1. B)

V ŠOLI MI JE NAJBOLJ VŠEČ, ČE SO VSI PRIJAZNI DO MENE. RAD SE IGRAM. NAJRAJE SESTAVLJAM KOCKE IN SESTAVLJANKE. NI MI VŠEČ, KADAR SE KDO TEPE. (MATIC, 1. B)

V ŠOLI MI JE NAJBOLJ VŠEČ RAČUNANJE, KER SE MI ZDI NAJLAŽJE. NI MI BILA VŠEČ NALOGA Z VLAKCI V NAŠI ULICI. (MAKS, 1. B)

V ŠOLI IMAM NAJRAJŠI RAČUNANJE. NAJBOLJ ZABAVNE SO MI NALOGE V RAČUNANJE JE IGRA. RAD SE TUDI MALO IGRAM. (JAN, 1. B)

1 - ni nobena,
2 - Lolek te poje,
3 - kaj delaš ti,
4 - vse gre po meri,
5 - je med,
6 - te udari v pest,
7 - je zelo beden,
8 - te takoj
razkosam,
9 - kaj delaš spet in
10 - je enako kot pet.

(Tin, 4. A)

Ane bane, šteje banane.

En, dva, tri, zdaj izštet si ti.

(Ilani, 4. a)

V ŠOLI SE RAD UČIM, DA POTEM VELIKO ZNAM. NAJRAJŠI PIŠEM ČRKE IN ŠTEVILKE, RAD TUDI RAČUNAM. (DOMEN, 1. B)

Kdor v zadnji klopki sedi,

ta lovi, in to si TI.

(Maruša, 4. a)

V ŠOLI RADA RIŠEM. ZELO SE ZABAVAM TUDI TAKRAT, KO KDO PRAZNUJE ROJSTNI DAN. NE MARAM, ČE SE KDO KREGA IN TEPE. (DITA, 1. B)

V ŠOLI SE RAD IGRAM V KOTIČKU DOM IN DRUŽINA. IGRAM SE SKUPAJ Z OBEMA HANAMA. NI MI VŠEČ, ČE KDO DELA PIŠTOLE ALI PA SE TEPE. (JAKOB, 1. B)

Ali veš, kaj je abeceda?

Bi poskusil?

Ena,

Copat,

Evro,

Dežnik,

Antena in konec.

(Klara, 2. a)

NAJRAJŠI DRSAM. NA TRENINGU DELAMO PIRUETE IN SKAČEMO. V ŠOLI SE RADA UČIM, RADA PIŠEM ŠTEVILKE IN USTVARJAM. NI MI VŠEČ, KADAR MI BRATEC DOMA NAGAJA. VŠEČ MI JE TUDI TAKRAT, KADAR MI IZPADE ZOB. (HANA, 1. B)

V ŠOLI SO MI NAJBOLJ VŠEČ BARBIKE, KER SE RADA IGRAM S PUNČKAMI. V ŠOLO RADA HODIM, KER IMAM DOBRE PRIJATELJE. (NEJA, 1. B)

ZELO RADA RIŠEM, NAJRAJŠI ROŽE. NE MARAM SESTAVLJATI KOCK. (LANA, 1. B)

V ŠOLI MI JE NAJBOLJ VŠEČ RAČUNANJE IN ŠPORT. V TELOVADNICI NAJRAJE DELAM MOSTOVE. NISO MI VŠEČ DOMAČE NALOGE. (NEŽA S., 1. B)

V ŠOLI IMAM NAJRAJE TELOVADBO, KER RAD IGRAM NOGOMET. RAD SE TUDI IGRAM S PRIJATELJI. (TIAN, 1. B)

V ŠOLI NAJRAJŠI RIŠEM IN USTVARJAM. NAJBOLJ SEM SI ZAPOMNILA PINGVINA, KI SMO GA NAREDILI ZA RAZSTAVO NA HODNIKU. (MELIHA, 1. B)

V ŠOLI SE RAD IGRAM Z LEGO KOCKAMI. RAD PIŠEM TUDI ŠTEVILKE. (MATIJA, 1. B)

Avto vozi po cesti.

Blaž je zelo lep in čeden.

Ena je lepa, ena pa grda.

Copati so na nogah, ne pa na tleh.

Enej je kulski in lep.

Dež imam nad glavo.

Ane smo kulske in zabavne.

(Ana, 2.a)

NAJBOLJŠA V ŠOLI JE IGRA Z VLAKI IN LEGO KOCKAMI. RAD DELAM TUDI NALOGE, NE MARAM PA, ČE SE TEPEMO. (DANI, 1. B)

1 - ni nobena,
2 - žabji nogi,
3 - spet ti,
4 - ti teži,
5 - gre po med,
6 - stisnem te v pest,
7 - te zapredem,
8 - te pokosim,
9 - kozjih nog in
10 - šola je spet.

(Peter, 4. A)

Ana teče,

Babi piškote peče.

Ema se igra

Cel ljubi dan.

Eva pesmi piše,

David risbo riše,

Amela tablo briše.

(Alina Z., 2.a)

ŠOLA V NARAVI, 2. razred, Kočevje, 17. - 19. 12. 2018

Sankali smo se. In smo streljali z lokom. Šli smo v gozd. Pripravili so nam lepo prenočišče. Poslovili smo se s pesmico. (Miha, 2.a)

Na taboru mi je bilo najbolj všeč lokostrelstvo. Hrana mi je bila zelo všeč. (Enej, 2.a)

Na taboru mi je bilo najbolj všeč, da smo streljali z lokom in da smo šli v gozd in si ogledali stopinje. Vse, kar smo delali, mi je bilo všeč. A najbolj mi je bilo všeč, da smo sploh šli v dom Jurček. (Allina M., 2.a)

Najbolj mi je bilo všeč, ko je učiteljica brala pravljico. Všeč mi je bilo, ko smo streljali z lokom in ko smo se sankali. (Tanay, 2.a)

Imeli smo se lepo. Moja soba je bila lepa. Šli smo se sankat. Bilo je zabavno. Všeč mi je bilo, ko smo šli v gozd iskat živalske sledi. Potem smo delali en kviz. Ponoči je učiteljica brala knjigo in pela uspavanko. Delali smo ptičje hišice. (Naida, 2.a)

Z avtobusom smo se pripeljali v dom Jurček. Najprej smo se razdelili po sobah. Naša soba se je imenovala Miške. V sobi sem bila z Umo in Alino. Učiteljice so nam povedale pravila doma. Po kosilu smo odšli v mesto. Slikali smo se s kočevskim medvedom. Videli smo lučke v mestu. Zvečer smo imeli pižama party. Naslednji dan smo streljali z lokom. Izdelovali smo ptičje hišice. Po kosilu smo se igrali na snegu. Zvečer smo imeli kviz. Prišel je zadnji dan tabora. Vse smo morali spakirati. Po zajtrku smo odšli v gozd. Videli smo različne stopinje v snegu. Po kosilu smo šli na avtobus in se odpeljali domov. Na taboru mi je bila najbolj všeč pižama party. (Ana, 2.a)

Julia in Izza
sta prijateljici.
Skupaj se igrata
in se zabavata.
Obe imata blond lase
in brez očal tudi ne gre.
Skupaj sta v šoli,
skupaj sta do konca dni.
Juhej!

Julia Slak, 3. c

V ponedeljek smo šli v Kočevje. Najprej smo spoznali pravila v domu Jurček. Potem smo šli na kosilo. V torek smo streljali z lokom. Potem smo imeli dopoldansko malico. Kasneje smo se šli sankat. Zvečer smo imeli zabavo v pižamah. Ko smo vstali, smo šli na zajtrk. Ko smo prišli z zajtrka, smo pospravili sobe in prtjago. Nato smo se odpravili domov. Bilo mi je zelo všeč. Še posebej mi je bilo všeč, ko smo plesali. (Uma, 2.a)

Petindvajset otrok čez cesto gre,
enih pet se jih izgubi.

En, dva, tri, izštevanke več ni.
(Lea, 4. a)

V ponedeljek, 17. decembra, smo prispeli v Kočevje. Ko smo oblekli postelje, smo šli na kosilo. Nekaj minut po kosilu smo šli v največjo učilnico. Tam smo spoznali učiteljice, učitelje in hišnika. Ko smo prišli iz učilnice, smo šli na sprehod. Za sprehod smo oblekli kombinezone in obuli visoke škornje. Ko smo se vrnili v dom, smo pojedli večerjo in imeli

ples v pižamah. Nato smo odšli spat. Ko smo se v torek zbudili, smo pozajtrkovali in potem smo odšli pospravljat. Nato smo se šli ven igrat na sneg. Ko smo se vrnili, nas je pričakalo kosilo. Po njem smo imeli počitek in napisali smo razglednice in jih oddali učiteljici, da jih je odposlala. Kmalu smo imeli večerjo, nato še malo igre in se odpravili spat. Že je bila tu sredo, naš zadnji dan v domu Jurček. Odpravili smo se na zajtrk, nato smo slekli postelje in spakirali torbe. Potem smo šli v gozd in iskali sledi živali. Ko smo se vrnili nazaj, smo pojedli kosilo in se odpravili z avtobusom proti naši šoli, kjer so nas čakali naši starši. (Tai, 2.a)

Najboljše mi je bilo, ko smo imeli zabavo v pižamah. Zelo mi je bila všeč hrana. Zelo zanimivo je bilo streljanje z lokom. Tudi sankati se je bilo lepo. (Nika, 2.a)

Na taboru mi je bilo všeč sankanje in kepanje. Lepo je bilo igrati igrico. Všeč mi je bilo plesanje. Pesmica je bila zelo lepa. Užival sem na sprehodu. (Nikola, 2.a)

Na taboru sem se imel lepo. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo streljali z lokom. Z Enejem, Taiem in Tanayem smo se igrali Greny. Zvečer sem vedno zadnji zaspal. (Anes, 2.a)

Petru v šolo se mudi,
on pa kar mirno spi.
Budilka že je zazvonila,
rekla mu je Peter, Peter,
ti,ti,ti, v šolo se mudi.
(Ožbej, 4. a)

V kotu je škatla.
»Kaj je to?«, vpraša Katja.
Kdor pa tega zdaj ne ve,
se igrati več ne sme.
(Klara, 4. a)

KULTURNI DAN V VRBI

V ponedeljek, 7. 1. 2019, smo šli jaz, sošolci in učiteljica v Vrbo. Dan smo začeli v šoli.

V šoli smo imeli dve delavnici. Najprej smo z ogljem narisali Franceta Prešerna, nato smo še naredili panjske končnice. Ko smo končali, smo se šli obleč in na avtobus, ki nas je peljal v Vrbo. Ko smo prispeli, nas je tam počakala voditeljica Urša. Najprej nam je povedala o kipu Franceta Prešerna, potem pa smo šli k drevesu lipa, ki je imela okoli 16 kamnov. Ko smo pri lipi končali, smo šli v rojstno hišo Franceta Prešerna. Tam nam je povedala o njem, njegovi družini in hiši. Ogledali smo si prostore (hiša, špajza, kamra, veža, črna kuhinja, ...).

Ko je bilo konec, smo se z avtobusom odpeljali nazaj v šolo. Bilo mi je všeč, še kdaj bi šla v rojstno hišo znanega pesnika.

(Anika Reškovic, 5. B)

Edi Mujčič, 5. A

Pesnice o dr. Francetu Prešernu

France Prešeren v Vrbi rodil se je
in zelo rad pesmi pisal je.
France je v Julijo zaljubljen bil,
pri pisanju pesmi za mizo
veliko časa je prebil.
Otroci so ga imeli radi
in zato so ga doktor Fig Fig klicali.
France napisal Zdravljico je,
katera postala naša himna je.
Žiga Kobal, 3. c

V Vrbi živel je en reven France,
šolal se je v Ljubljani in še dlje.
Pisal je poezijo za svojo ljubo Julijo.
Lepše od nje zanj ni bilo nobene,
mislil je, da bo dober za njo,
a bil je pač reven zelo.
Postal je velik poet
in mi zdaj beremo njegov sonet.
Mija Matkovič, 3. c

France Prešeren, imel lase si kot cviren.
Julijo imel si rad,
danes pa vsak ima tebe rad.
Danes naš največji slovenski pesnik si,
včasih nihče poznal te ni.
8. februar kulturni praznik je,
slovenska himna tvoja je.
Zaradi tebe šole nimam,
čeprav še vedno rad vesele pesmi rimam.
Matic Novak, 3. c

France Prešeren je bil pesnik,
napisal veliko pesmi je,
napisal je Zdravljico,
sedma kitica za našo himno je.
Delal je v Kranju,
rodil se je v Vrbi,
mama Mina,
oče Šimen,
Katra in Jera sta mu sestri bili.
Julia Slak, 3. c

Jaz, France, sem bil majhen fantič,
vesel bil kot ptič.
V deželo so prišli Francozi,
Napoleonovi vojaki.
Pokorili so kmete, jemali jim pridelke.
Sam sem takrat rad sedel pod lipico
in si spisal kakšno pesmico.
Marcel Por, 3. c

Katja Peterman Pogačnik, 5. a

Prešeren je bil priden fant,
ki je pesmi pisal rad.
V Vrbi se je rodil
in tam otroštvo je prebil.
Ko dopolnil je sedem let,
sam odšel je v svet.
Prešeren po poklicu pravnik je bil,
a se tega ni prav nič veselil.
Raje nam je Zdravljico napisal
in se nam v spomin zapisal.
Liam Bektašević, 3. c

France! Pelji me na ples!
Danes je lep večer, luna sije,
nebo je posuto z zvezdami.
Včeraj sem sanjala o tebi,
mogoče bolje, da ne bi.
Rajši vidim, da si ob meni
in da se sprehajava v temi.
Po Tromostovju sva plesala
in v lučeh sijala je obala.
Lepo sva se imela,
o, da bi še dolgo skupaj živela!
Jerca Muhar, 3. c

Prešeren naš je bil poet.
Rad je imel Julijo,
zato napisal ji je sonet.
Veliko znanih oseb je vzdevek imelo
in tudi našega Franceta je to doletelo.
Rekli so mu doktor Fig Fig
in mu v Vrbi postavili spomenik.
Jure Zalokar, 3. c

Amar Hodžić, 5. a

KULTURNI DAN V LJUBLJANI

V torek, 4. 9. 2018, smo se z učenci 5. razredov zbrali pred šolo ob 7.30 in se odpravili na Blejsko Dobravo po ostale učence. Z avtobusom smo se do Ljubljane vozili skoraj eno uro.

Avtobus nas je pripeljal do Kongresnega trga in tam nas je čakala vodička Mojca. Skupaj z njo smo si šli ogledat ponaredek kipa Emonca, staro krsto in maketo starega mesta - Emone.

Mesto Emona je bilo veliko 400x500m in je imela obliko pravokotnika. Imela je tudi 26 obrambnih stolpov in štiri vhode.

Po ogledu vseh teh stvari smo si odšli pogledat Parlament. Res je bilo zanimivo gledati tiste kipe, čeprav je bilo malo smešno, ker so bili goli. Po ogledu Parlamenta je sledila malica v Cankarjevem domu. Pojedli smo malico in potem smo reševali učni list o Emoni.

Pospravili smo stvari in se odpravili proti Prirodoslovnemu muzeju. Vstopili smo in si pogledali originalni kip Emonca. Zatem je sledil sprehod do Mestnega, Starega in Novega trga.

Ogledali smo si ribarnico in veste, meni ni prav nič dišalo. Izstopili smo in bili smo na mostu, kjer so zaljubljeni obesili ključavnice. Tudi mi smo si pogledali nekaj ključavnic. Bile so zelo zanimive.

Odšli smo na sladoled. Meni je padel dežnik v vodo, zato sem bila žalostna. Vsi smo pojedli sladoled in šli peš do parka Zvezda. Tam smo čakali na avtobus in po nekaj minutah čakanja je avtobus prišel in tako smo se odpeljali domov.

Zelo rada bi spet obiskala Ljubljano. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo jedli sladoled. (Nataša Tadić, 5. B)

SKUPAJ S SOŠOLCI ...

OPIS PRIJATELJA

Moj najljubši prijatelj je Tarik. Star je 11 let. Živi na Kočni. Skupaj trenirava nogomet in hodiva v isti razred. Skupaj ušpičiva kakšno traparijo. Ko prespim pri njem, igra igrice ali odideva na igrišče. Ko odideva noter, se usedeva na kavč in gledava kakšno grozljivko. Zelo se zabavava. (Lan Manojlović Koželj, 5. B)

OPIS MENE

Ime mi je Zala Biček. Stara sem 10 let in pol. Doma imam mamico, očija in brata. Živim na Koroški Beli. Hodim v 5. B razred Osnovne šole Koroška Bela. Imela sem dve zlati ribici, papagaja in morskega prašička. Imam rjave oči in rjave in blond lase. Po navadi se oblačim v črno, saj je črna barva moja najljubša. Nosim verižico, po navadi tudi dve. Lase imam včasih spuščene, včasih pa spete v čop. Moja najljubša jed so tortelini. Ne maram sarm, čevapčičev, rdeče in zelene barve, naloge, učenja, fantov, grenivk, sira, rož oziroma sončnic, plišastih igrač, barbik, plastičnih dojenčkov, plišastih punčk, popra, kaktusov in otroških risank. Rada imam telefon, igrice, torteline, črno barvo, šminkanje, umetne oziroma dolge nohte, dolge lase, zeleno solato in roza barvo. Treniram akrobatiko, trenirala sem ritmično gimnastiko. Želim si trenirati jazz balet in drsanje ter hip hop. Rada bi imela kužka, ki bi mu bilo ime Luna. Moja najljubša pevka je Ariana Grande. Moj najljubši pevec pa Luis Fonsi. Moja najljubša sladkarija je lizika, karamelni bombon, čokolada in žele bombon. Rada imam živali. (Zala Biček, 5. B)

**»SVET JE TAKO PROSTRAN IN VSAK OD NAS TAKO MAJHEN -
A ČE NAS POVEZUJE PRIJATELJSTVO, SMO VELIKANI.« (Pam Brown)**

V 1.A RAZREDU SMO SE POGOVARJALI O TEM, KAJ
JE PRIJATELJSTVO.

IN TO SO NJIHOVE RAZLAGE ...

PRIJATELJSTVO JE ...

DA SE MED SEBOJ POSLUŠAMO. (NIKA, 1.A)

DA SE VEDNO IGRAMO ZUNAJ. (SERAFIM, 1.A)

DA NE UBIJEŠ ŽIVALI. (TAJ, 1.A)

JE POMAGANJE. (TARA, 1.A)

DA SMO PRIJAZNI MED SEBOJ IN DA BOŽAMO ŽIVALI. (LARA A., 1.A)

DA SI MED SEBOJ POMAGAMO. (NEJKA, 1.A)

DA SE OBJEMAMO. (ZALA, 1.A)

DA SE IMAMO RADI. (LENART, 1.A)

DA SE SKUPAJ IGRAMO. (NACE, 1.A)

DA SE RAZUMEMO MED SABO, DA SI POSOJAMO STVARI IN SI POMAGAMO, ČE SMO
V STISKI. (URBAN, 1.A)

DA SE POSLUŠAMO IN SE IMAMO RADI. (MATEVŽ, 1.A)

DA NE UBIJAŠ PAJKOV IN DA SI MED SEBOJ VERJAMEMO. (HANA, 1.A)

DA EDEN DRUGEMU POMAGAMO. (LARA K., 1.A)

DA SE IMAMO RADI IN SE SKUPAJ IGRAMO. (ALISA, 1.A)

DA SE NE KREGAMO MED SABO. (KLARA, 1.A)

DA SE POSLUŠAMO MED SABO. (NIKOLA, 1.A)

DA SI DELIMO STVARI. (MAŠA, 1.A)

DA SE LEPO MED SEBOJ IGRAMO. (ERVIN, 1.A)

DA SE NE TEPEMO. (NUŠA, 1.A)

DA SE NE KREGAMO. (ERMIN, 1.A)

DA SMO DO ŽIVALI PRIJAZNI. (ZOJA, 1.A)

DA SE S PRIJATELJI MALO IGRAŠ IN NE VEDNO Z ISTIMI. DA SE S PRIJATELJI NE
KREGAMO, NE TEPEMO, SI POSOJAMO IGRAČE IN DA SMO PRIJAZNI DRUG DO
DRUGEGA. (DAVID, 1.A)

POBA – ZGODBA IZ ŠOLSKIH DNI PISATELJA ROALDA DAHLA

IZMIŠLJENA PREDZGODBA ...

Jaz, Luka, Žiga, Matic in Aljaž smo šli v prodajalno sladkarij. Gospa Pratchett ni nikogar marala, posebno pa ne nas. Nekega dne nas je nadrla, zato smo se ji hoteli maščevati. Ampak nam je skoraj vsakič spodletelo. Prvi načrt je bil, da prestrašimo gospo Pratchett. Ni nam uspelo. Zgradili smo bunker in opazovali gospo Pratchett. Nekega dne nas je lovila v parku, ker je mislila, da smo ji oropali prodajalno. Zato smo se skrivali in tičali v našem bunkerju. Tam smo se igrali, delali nalogo. Nekega dne je v učilnici nekaj počilo. Takoj smo odšli iz učilnice. Hišnik je rekel, da se je polomila omara. Ampak vsi smo vedeli, da to ni to. Zato se je naša peterica odločila, da bo to raziskala. In res, našli smo nekaj, ampak je prej zazvonilo. Med glavnim odmorom smo našli, kar smo iskali, polomljeno desko.

POD DESKO JE BILA POGINULA MIŠ. ROALD SE JE SPOMNIL, DA BI JO LAHKO PODTAKNILI GOSPE PRATCHETT.

... IN NADALJEVANJE

Dahl je bil zares junak. Ko je gospa Pratchett vzela sladkarije, je pojedla tudi miš. Zato je odšla v bolnišnico, da so jo operirali. Peterica se ni nikoli izdala. Delali so še veliko traparij, vedno več jih je bilo. Ko so prišle počitnice, se jim je gospa Pratchett maščevala. Fantje so naredili frače in izpod police vzeli vse zaklade. Hoteli so se pogovoriti. Ona pa jih ni hotela poslušati, zato se ji niso mogli opravičiti. Nekega dne so ji v prodajalni pustili sporočilo. Odzvala se je in fantje so se ji opravičili. Vse je bilo lepo. Po nekaj letih so morali v obvezno vojsko. Tam so bili najuspešnejši. Po osmih letih so se vrnili. Postali so gasilci. (Maksim Rakita, 5. a)

POČITNICE

Počitnice so zabavna reč,
ker pouka ni
in je vsem otrokom všeč.
Tokrat so vsi prosti,
tudi učitelji.
Vsi imajo radi počitnice,
tudi straši.
Vsakič se s prijatelji igram,
ker veliko jih imam.
(Ožbej, 4. a)

POČITNICE

Krompirjeve, zimske,
prvomajske, poletne,
kakršne koli že so,
so vedno prijetne.

Ko vrneš se v šolo,
ti je včasih težko,
a ko se navadiš,
vse postane lepo.
(Klara, 4. a)

KAJ MI POMENIJO POČITNICE

Počitnice mi pomenijo prosti čas, več časa počivati, brez domače naloge, več igranja zunaj, obiskovanje prijateljev in spanje pri njih. (Maid Kanurić, 4. B)

Počitnice mi pomenijo to, da se družim s starši in prijatelji. Veliko časa se tudi igram. Zelo rad se peljem na kolesu in se družim s svojim najboljšim prijateljem Florianom. Po navadi se igram z mojim zajcem Skokijem. Všeč mi je pa tudi, da je zelo toplo. (Marcel Zupan, 4. B)

Pomenijo mi veliko, ker lahko dlje spim in ker lahko več časa gledam TV in ker se več časa igramo. (Marko Vunderl, 4. B)

Meni počitnice pomenijo, da se igram s prijatelji, s sestrico pred gasilnim domom ali na našem dvorišču. Zame so počitnice zabava zunaj na prostem. Počitnice so smeh in krik. (Leonid Cvetanov, 4. B)

Čas, ko delam, kar hočem, in se igram s prijatelji. Grem z družino na morje. (Matic Gregorčič, 4. B)

Počitnice mi pomenijo odklop od šole. Ampak ko so počitnice, moram še več delati. To sovražim. Ampak sem lahko več časa s prijatelji. To pa mi je všeč. Vsak si želi počitnice, kajne? (Lan Pekolj, 4. B)

Počitnice so mi všeč, ker sem doma. Sem na igrišču in igram igrice PS4. Rad imam počitnice. (Toni Milaković, 4. B)

Meni počitnice pomenijo: igra, zabava, izleti, narava ... Pravzaprav dobre stvari, ker imamo takrat prosti čas. Slaba stvar je ta, da nimamo šole. Nekaterim je všeč, da takrat nimamo šole in se nam ni treba učiti. Meni ne! Meni je prav, da imamo par mesecev šole, en teden počitnic. (Ajla Selimović, 4. B)

Počitnice mi pomenijo, da imam dopust, da sem z družino in da imam prosti čas za igro in za prijatelje. In počitnice so zato, da se spočiješ od šole in potem greš spet v šolo k pouku. Zato se reče POČITNICE. Včasih se tudi učim. Počitnice imam zelo rada, tudi šolo. (Lana Sterle Svast, 4. B)

Meni počitnice pomenijo to, da se veliko več družim s prijatelji, veliko več pomagam svojim bratom, sestram in staršem. Tudi da narišem kakšno risbo ali ustvarjam. Najbolj mi je pa všeč, da se veliko igram s prijatelji. (Saša Delić, 4. B)

Počitnice mi pomenijo počitek od šole. In takrat gremo s starši na morje ali v gore. Zelo sem vesel, da sem lahko s starši. Zvečer se pa igramo družabne igre. Igram se tudi s svojim psom ali grem v gozd. Ali pa pokličem prijatelja, če pride k meni prespat ali jaz k njemu. In vozim se tudi s kolesom ali z rolerji ali pa s skirojem. (Alex Vrevc, 4. B)

Meni počitnice pomenijo to, da sem lahko z družino in da se lahko igram z mlajšo sestrico Patricijo ali pa berem. Počitnice so mi zelo všeč, to pa zato, ker lahko spim do desetih in sem lahko dolgo pokonci. Všeč so mi tudi zato, ker sem lahko zunaj. Če pa dežuje, mi je pa tudi všeč, ker lahko skačem po lužah. (Maša Markelj, 4. B)

MOJ POČITNIŠKI DAN

Med počitnicami sem imela veliko lepih dni. Opisala pa vam bom dan, ko smo se z družino odpravili na izlet v Avstrijo, na GORO OPIC.

Sestrica se je tako veselila, da me je že zelo zgodaj zbudila. Ko smo pozajtrkovali, smo se odpeljali. Vozili smo se kako uro. Pričakal nas je vodič in nas popeljal na ogled parka. Najbolj mi je bilo všeč, ko so mimo prišle opice. Ogled je trajal kakšno uro. V bližini pa je bil še grad. Odpeljali smo se tja in si ga ogledali. Tudi tu se je veliko dogajalo. Čas je bil, da se odpravimo domov.

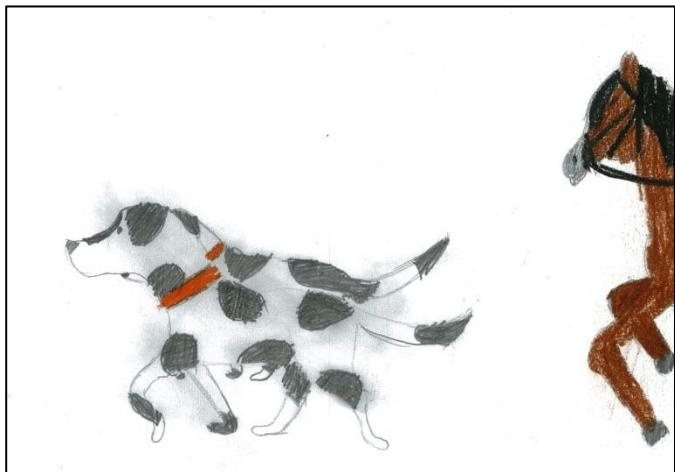
Tega družinskega izleta še dolgo ne bom pozabila. (Žana, 4. a)

Bili smo doma. Ati je povedal, da bomo šli zjutraj na morje. Vstali smo že zelo zgodaj. Hitro smo pojedli, se preoblekli in se odpravili. Ustavili smo se še na črpalki. S seboj smo imeli veliko stvari, saj je bil naš kombi poln. Pot smo nadaljevali in prečkali mejo. Kmalu smo prispeli. Zagledal sem morje in čolne. Najprej smo postavili šotor, nato pa sem odšel v vodo. Srečal sem tudi prijatelja. Skupaj s Svitom smo se na teh počitnicah veliko igrali. Imel sem se zelo lepo. (Martin, 4. a)

MED POČITNICAMI

Popoldne sem prišla v Noše h konju. Šla sem jahat. Ko sem odjahala, sem šla jahat še enega konja. Skakala sem 1 m. To je zame zelo visoko. Potem smo se jaz, Enej, Nejka, Enja in Matej igrali flašo resnice. Veliko smo se smejali. Enja je plesala z Enejem, to je bilo res smešno. Bližal se je večer. Šli smo v hlev in nahranili konje, nalili vodo in dali žito. Počasi smo odšli v hišo in pojedli večerjo. Šli smo spat. Zjutraj ob 7.00 smo vstali. Šli smo nahraniti konje in jim naliti vodo. Očistili smo tudi bokse in izpuste. Šli smo jahat na teren. Malo smo tudi skakali čez porušena drevesa. Bilo nam je super. Zraven je šla tudi Anja, ki je vodja kluba. Skakali smo po trampolinu na vse možne načine. Konje smo peljali na dolg sprehod. Sproti smo šli v trgovino po malo sladkarij in pijačo. Anja je rekla, da si zaslužimo. Ko smo prišli nazaj, smo nalili vodo. Pomagali smo osedlati konje za otroke, ki so prišli jahat. Zjahali smo še druge konje, a tokrat v maneži. Malo smo se še lovili. Potem je prišla moja mama in me odpeljala domov. Komaj čakam, da spet pridem. (Gaia Pihler, 5. A)

Slika: Gaia Pihler, 5. a

STRAH V GOZDU

V ponedeljek, 31. 12. 2018, smo s teto, stricem, z dvema bratrancema, mojo mami in očetom odšli na golf igrišče. Razdelili smo se v skupine in pričeli igrati. Ko smo končali, smo odšli v apartma. Pojedli smo. Vzeli smo lučke in odšli v gozd. Prišli smo do majhnega močvirja in si ga ogledali, pa čeprav nismo nič videli. Odšli smo po isti poti nazaj. Moja teta je slišala kruljenje divje svinje. Vsi smo se ustrašili in tekli proti apartmaju. Jaz in moj bratranec sva se zelo zabavala. Ta dan je bil super.

(Zala Biček, 5. B)

MOJE NOVOLETNE POČITNICE

Med novoletnimi počitnicami smo imeli pohod športnikov. Štart je bil pred šolo Prežihov Voranc. Z baklami in lučkami smo odšli do železniške postaje ter se nato vrnili na Čufarjev trg. Tam smo dobili pomfri. Po končanem dogodku smo odšli domov, kjer sva z bratom gledala film E.T. vesoljček.

(Mark Mlinarič, 3. A)

Bila je sobota. S starši smo se dogovorili, da gremo v Atlantis , v Ljubljano. Odšli smo za dve uri. Doma sem pozabila vodna očala. Pri plavanju sem uporabila masko, ki jo je imela sestra s seboj. V njej sem bila smešna, a mi je bilo všeč. Videla sem vse povečano. Bilo mi je zelo lepo.

(Lina Benić, 3. A)

Novo leto sem preživela v Bosni. V petek sem se z očijem in s sestrico odpeljala v Bosno. Drugi dan sta prišla še sestrična in bratranec. Z njima sem se igrala. Potem je prišel še moj stric. Nama s sestrico je prinesel novoletna darila. Imeli smo veliko obiskov. Pri dediju imam kuža in dve muc. Pogosto sem se igrala z njimi. V nedeljo je prišla mamica. Za novo leto smo gledali ognjemet. Bilo je super. V sredo smo se vrnili domov.

(Belma Haralčić, 3. A)

Božič je moj najljubši praznik. Tudi letos nas je obiskal Božiček. Prinesel nam je darila, ki smo se jih zelo razveselili. Po odpiranju daril smo pozajtrkovali. Kmalu sta prišla babica in dedek iz Kranja. Z nami sta ostala do večera. Božič je res lep praznik.

(Neja Berguš, 3. A)

TEMA NI EN ČRN PLAŠČ - nadaljevanje zgodbe o dečku Klemenu, ki mu je petarda odvezla vid

V BOLNICI

Ko je Klemen padel, ga je sestra pobrala in ga takoj dala na posteljo. Skoraj bi ga okregala, zakaj je šel dol. Klemen ji je odgovoril, da ima dovolj življenja, in je hotel skočiti skozi okno. Sestra mu je zgroženo rekla, da ga čaka še celo življenje. Klemen se je zamislil in posvetilo se mu je, da je to res. Spomnil se je, kako je na televiziji zasledil zelo veliko različnih stvari, ki jih slepi ljudje lahko počnejo. Zato je, ko je čez tri dni odšel iz bolnišnice, vprašal mamo, če gre lahko igrati goallball, ki mu je bil najbolj zanimiv. Mama mu je rezervirala za naslednji dan. Končno je šel in nekajkrat se je zaletel, nekajkrat padel. A ko je prvič dal gol, je bil to zanj tako srečen trenutek, da je bil verjetno takrat najsrečnejši deček na celem svetu. Ne samo to, še trenirati je začel in je bil kapetan ekipe, ki se je imenovala Slepí, a vendar lepi. (Gašper Birk, 5. A)

PRAZNOVANJE NOVEGA LETA

S sorodniki smo skupaj odšli na izlet v Bosno. Naš cilj je bila Jahorina. Šli smo moja družina, moja stric in teta z družino, stričev brat z družino in moj drugi stric z družino. Bilo nas je veliko (4 družine, 15 ljudi).

Prišli smo. Najprej smo razpakirali. Prvi in drugi dan smo preživelí na smučíšču.

Tretji dan je bil ponedeljek. Dopoldne smo smučali, popoldne pa smo se napravili in pripravili za večerjo. Ob 8. uri smo se vsi odpeljali v hotel Jahorina, kjer smo praznovali novo leto. Vstopili smo v hotel. Prišli smo v restavracijo, ki je bila na začetku hotela. Usedli smo se. Najprej je bila na vrsti predjed, potem pa še glavna jed. Pojedli smo, nato pa je sledil ples. Tako smo jedli, plesali in pili vse do novega leta.

Naslednji dan, saj veste, dedek Mraz! Vsi smo vstali in se zbrali v dnevni sobi, kjer je bila postavljena smrekica. Bilo je zelo veliko daril, toliko, da se smrekice ni videlo. Začeli smo odpirati darila in se smejali ter se namučili z odpiranjem daril. Si predstavljate, koliko jih je bilo?

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo odpirali darila. Želim si, da bi šli tja še naslednje leto. (Nika Koljanin, 5. B)

BILA SEM SREČNA

Nekega dne med zimskimi počitnicami me je presenetila teta Nadja. Po mesecu dni je končno prišla na obisk. Skupaj smo se igrale. Zelo močno smo se objele. No, tako se je začelo veselje.

Prvi dan, ko je prišla, sva s sestrico pekli piškote iz gline, peska in žaganja. Morali sva jih politi z vodo, da so se hitreje strdili. Zaslišali sva zvok avta. Šli sva pogledat. Videli sva Nadjin avto. Hitro sva stekli k njej in jo močno objeli. Pokazali sva ji kolačke. Odšle smo v hišo. Tam je že veselo poskakovala sestra Neža. Bile smo vesele, da jo po dolgem času spet vidimo. Rekla je, da bo prespala v Rutah pri mami. Pol dneva je bila pri nas, potem pa je odšla v Rute. Čez eno uro smo tudi mi šli v Rute, saj sta ati in mami morala nahraniti živali in pomolsti krave. Rekla sta, da lahko prespiva. Ampak le, če bova pridni. Naslednje jutro sta prišla ati in mami. Ko sta v hlevu vse naredila, smo s teto Nadjo odšli po smrekico. Našli smo štiri ravno pravšnje. Ko je bilo dneva konec, se je teta poslovila in odšla. Mami in ati sta rekla, da bomo spali tam, saj smo morali okrasiti smrekice.

Bila sem zelo vesela. Zelo sem se zabavala. Upam, da bo še veliko takih dni.
(Jana Sterle, 5. B)

POT NA HOM

V četrtek smo se jaz, sestrična, mami in soseda s starši odpravili na Hom. Odšli smo, da bi se sprehodili.

Soseda in njeni starši so se odpravili, preden smo me tri prišle ven. Za njimi smo se odpravile nekaj minut kasneje. Mami in sestrična nista vedeli, kod vodi pot do vrha Homa, zato sta mi sledili. Med potjo smo zašle. Na srečo smo prišle nazaj na pravo pot. Srečale smo prijatelje. Oni so hodili že po poti nazaj. Prišle smo do vrha. Tam so nas že čakali. Jaz, sestrična in soseda smo se pogovarjale. Bile smo na gugalnici nihalki. Starši pa so gledali Bled. Skupaj smo odšli nazaj. Šli smo po drugi poti. Odšli smo k Jurču. Tam so soseda, njena mami in ati pojedli kosilo. Veter je začel močno pihati, zato je mami poklicala atija, da nas pride iskat.

Doma smo pojedli kosilo. Zvečer sta prišla soseda. Sestrična jima je prebrala pravljico. Mi pa smo odšli na curling. Ta trening je bil zadnji v letu 2018. Upam, da bomo še kdaj šli na Hom. Zelo mi je bilo všeč. (Stela Gregori, 5. A)

Prvič na Triglav

Zjutraj smo zgodaj vstali, ker smo šli na Triglav. Jaz sem za dve minuti še malo zaspal, ati me je zbudil. Sestrica je že zajtrkovala čokolino. Potem smo se odpravili in z avtom smo se vozili kakšne trideset minut do Aljaževega doma. Parkirali smo in vzeli nahrbtnike. Kmalu smo pojedli prvi sendvič. Ko smo ga pojedli, smo začeli plezati. Nato smo hodili kakšno uro in spet smo morali malo plezati. In ko smo hodili kakšnih dvajset minut, smo malo več plezali. In nato smo spet hodili. Prispeli smo do Begunjskih studencev. Videli smo kozoroga, ga slikali in se odpravili dalje. Ko smo preplezali Begunjski studenec, smo pojedli sendvič in opazili, da bo deževalo. Zelo je pihalo, zato smo se hitro odpravili čez Triglavske pode. Sestrica Neža je zavohala klobase in je tekla do kočice na Kredarici. Slekli smo se in šli do oskrbnika, kateri nam je dal ključe. Šli smo v sobo in odložili nahrbtnike. Nato smo pojedli kosilo in počivali eno uro. Ko smo se naspali, smo šli na TRIGLAV. Plezali smo kaki dve uri, da smo prišli na VRH. Slikali smo se in odšli nazaj na KREDARICO. Povečerjali smo in šli spat. Zjutraj smo pozajtrkovali, šli ven in se slikali, nato smo se skupaj s prijateljema, gorskima vodnikoma Rokom in Mitjo odpravili v Krmo. Ko smo hodili, sem vprašal Mitja, če lahko pomagam voditi turiste. In sem vodil in vodil in prišli smo do pastirske kočice na Zasipski planini. Tam si je turistka zvila gleženj. Prišel je helikopter. Snemali smo ga. Ko je odletel, smo šli do Kovinarske kočice, tam smo pojedli in šli še malo naprej, kjer nas je že čakala Nataša, ki nas je prišla iskat. Odpeljala nas je do Aljaževega doma. In mi smo se odpeljali do Planinskega muzeja. Tam smo kupili maketo Aljaževega stolpa. (Lovro Gričar, 3. C)

Maks Omerzel, 5. a

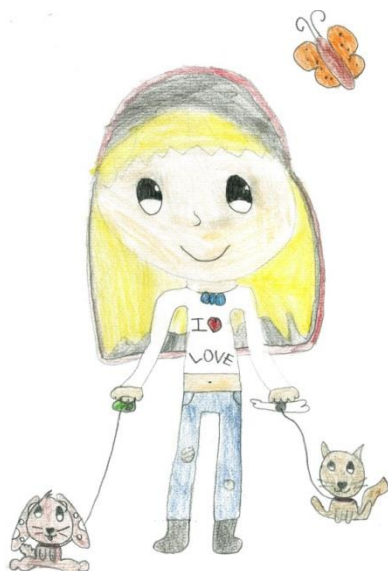
Ob pesmi Ferija Lainščka smo tudi učenci 2. a razmišljali, kaj bi radi.

Rad bi ...

- odbojko, hokej, nogomet (Nikola)
- vlak, pomfri, nogomet, sladkarije (Andraž)
- psa, ifon, play station, fortnite masko (Enej)
- sladoled, zajca, bazen, torto, dres, bombon, jagodo, jabolko (Miha)
- tablico, ponija, žogo, liziko, mleko, pico, sok, bonbone, kokakolo, nutelo, sladoled, banano, čokolado, špagete, hruško, korenje, jabolko (Tai)
- bi bil bogat, hišo, muco, avto, zajca, rad bi imel delo, rad bi bil policaj (Tanay)
- igro, igrice, najboljšo šolo (Amar)

Rada bi ...

- liziko, kotalke, petke, čokolado, trampolin, vrečko bonbonov, vse od Soy Lune, balon, zlato ribo, konja, kolo, telefon, bazen (Klara)
- imela svoj avto, bi bila bogata, bi imela svojo hišo, konja (Uma)
- lasuljo, konja, morsko deklico, kmetijo, kobilu, rada bi šla v toplice (Petra)
- jahala svojega ponija, jedla palačinke, korenje, kmetijo (Allina M.)
- kotalke, zajca, bonbone, konja, banane, sladoled, barbiko Soy Luna, čokolado, sluzija, jagode, sok (Nika)
- bi imela psa, bazene, konja, rada bi bila youtuberka (Naida)
- telefon, kotalke, čokolado, sladoled, sprehod s sestrico, da grem v gozd (Eva)
- da se imamo radi, da smo vsi veseli, da bi šla v Ameriko, da bi imela Soy Luna igralnico (Alina Z.)
- hišo, delo, konja, limuzino, mucko, skrivni predor, novo torbo, mlajšo sestro (Ana)

RAD-A BI IMEL-A ...

RAD BI IMEL ZAJČKE, KER SO LUŠTNI IN PUHASTI. RAD BI IMEL TUDI ZAJČJE MLADIČKE. ZANJE BI SKRBEL TAKO, DA BI JIM DAL KORENČKE TER VODO ZA PITI. VELIKO BI JIH BOŽAL. RAD BI IMEL TUDI KUŽKA, PELJAL BI GA NA SPREHOD, Z NJIM BI SE CRKLJAL.

JAKOB, 1.C

RAD BI IMEL MAČJEGA MLADIČKA. VŠEČ SO MI, KER SO SRČKANI. Z NJIM BI SE IGRAL. VČASIH PA SEM IMEL HRČKA. VŠEČ MI JE BILO, KO SE MU DAL ŽOGICO IN JO JE Z NOSKOM ČEZ CELO KLETKO PRIPELJAL VEN K MENI.

MATIC, 1.C

Neja Berguš, 3. a

RAD BI IMEL ZAJČKA IN MUCKA. ZAJČKI SO MI VŠEČ, KER ZNAJO SKAKATI. NAREDIL BI MU LESENO HIŠKO. MUCKI PA SO MI VŠEČ ZATO, KER BI SKRBEL ZA NJEGA, GA HRANIL IN BOŽAL.

TOMAŽ, 1.C

IMELA BI HRČKA. VŠEČ SO MI ZATO, KER SO LUŠTNI IN KER JIM LAHKO DAŠ JESTI Z MAJHNO ŽLIČKO. Z NJIM BI SE LAHKO IGRALA. DALA BI MU MAJHNO ŽOGICO, KI BI JO BRCNIL NAZAJ K MENI.

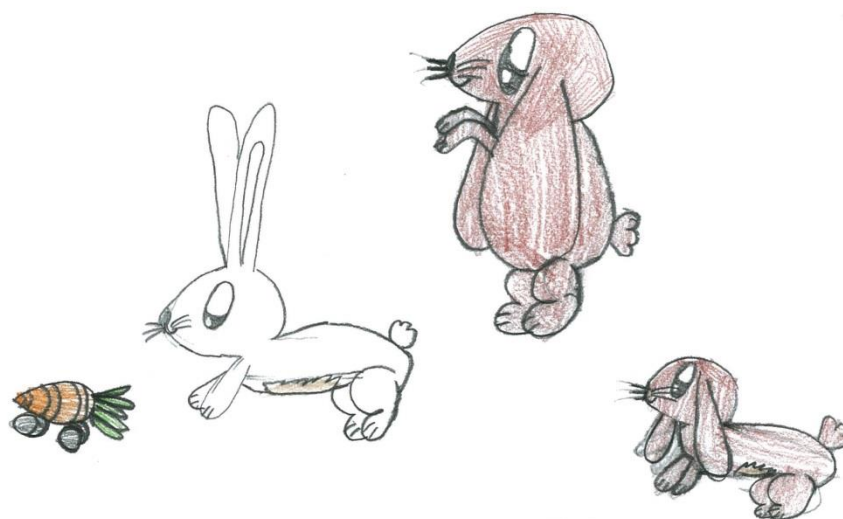
REBEKA, 1.C

RAD BI IMEL ZAJČKA, KER IMAMO NA VRTU VELIKO KORENJA IN BI GA ZATO LAHKO HRANIL. ZANJ BI NAREDIL ZAJČNIK IZ MOJE MAJHNE HIŠKE. ŽGEČKAL BI GA, VEČKRAT BI GA POBOŽAL, VČASIH BI SE SKUPAJ LOVILA.

ANŽE, 1.C

IMEL BI ZAJČKA, KER JE LJUBEK IN PUHAST. ZANJ BI SKRBEL TAKO, DA BI MU DAL KORENJE. IMEL BI GA ZUNAJ NA TRAVICI.

OŽBEJ, 1.C

Slika: Hana Narobe, 3. A

DAN SEM PREŽIVEL-A Z RONJO

Bila je sobota in je deževalo. Ležal sem v postelji in se dolgočasil.

V tem trenutku pa se je oglasil šolski zvonec. Mami je odprla in me poklicala. Bila je Ronja. Odločila sva se, da greva na trening samurajev. Vzela sva športni torbi in se odpravila v bližnjo športno dvorano. Na treningu je bila Ronja edina punca. Trenirala je v paru z Rokom. Mislil sem, da Ronja ne obvlada borilnih veščin. Toda Ronja je na treningu premagala vse fante. Trije so domov odšli celo z modricami. Doma so jih spraševali, od kod te modrice. Nihče si ni upal povedati, saj bi tako priznali, da jih je premagala deklica.

Bil sem ponosen, da je Ronja moja prijateljica. Vem, da bi mi Ronja pomagala, če bi potreboval pomoč. (Nik K., 4.a)

Nekega dne sem se sprehajala po gozdu. Kar naenkrat se je nekaj dotaknilo moje rame. Zelo sem se prestrašila. Obrnila sem se in zagledala deklico. Imela je dolge rjave lase in rjave oči. Povedala je, da ji je ime Ronja in da živi v tem gozdu. Dolgo sva se pogovarjali. Tudi jaz sem ji veliko povedala o svojih prijateljih. Ronja je bila začudena, saj ni vedela, kaj je »prijatelj«. Razložila sem ji, da je to oseba, ki ti vedno stoji ob strani. Začelo naju je zebsti in Ronja me je povabila k sebi domov. Njeni straši so bili presenečeni, ker Ronja še nikoli ni nikogar pripeljala domov. Starša sta si me ogledala in me spustila v hišo. Bila sem zelo utrujena in sem pri Ronji kar prespala. Zjutraj sem se zbudila in se prestrašila, da ne bom zamudila pouka. Zbudila sem Ronjo in rekla, da morava k pouku. Ronja me je začudeno pogledala. Ni vedela, kaj je to pouk. Razložila sem ji in se sama odpravila v šolo. Po pouku sem takoj stekla do Ronje. Postali sva zelo dobri prijateljici. Radi sva skupaj in se igrava v gozdu. (Lili, 4.a)

Sneg je padal in padal. Zapadlo je že skoraj en meter snega. Oblekel in obul sem se ter se odpravil ven. Odločil sem se, da naredim snežaka in iglu. Takrat pa sem zaslišal: »AUČ!« Šel sem pogledat, kaj je zdaj to. Zagledal sem deklico. Vprašal sem jo, kaj se je zgodilo. Povedala je, da je padla in jo vse boli. Pomagal sem ji vstati in jo povabil v hišo. Povedala je, da ji je ime Ronja. Skuhal sem ji čaj in kmalu se je počutila bolje. Vrnila sva se ven in skupaj postavila snežaka. Postala sva dobra prijateljca. (Dino, 4.a)

MOJE ZGODNJE ZGODBE

Bila sem še majhna. Atija sem prosila, če lahko gledam risanko. Rekel mi je, da moram najprej pospraviti igrače. Stekla sem v sobo, odprla omaro in vse zmetala vanjo. Starša tega nista opazila. Naslednje jutro pa mi je mami rekla, da moram takoj pospraviti vse igrače. Ostala sem tudi brez risanke. (Rebeka, 4. a)

Ko sem bila majhna, sem bila zelo nagajiva. Skoraj vsak dan sem naredila kakšno neumnost. Mami me je pogosto ozmerjala. Tudi zavpila je in tako zaradi tega včasih izgubila glas. Meni njeno glasno vpitje tudi ni bilo všeč. Ko smo šli v trgovino, sem hotela, da mi ati kupi čepke za ušesa. (Neža, 4. a)

Nekega dne pa smo odšli na morje. Tam pa sem podrla svoj rekord v porednosti. V hotelu sem sedla na posteljo in sestavljala slamice. Natickala sem eno na drugo. Vendar nisem bila uspešna in pograbila me je jeza in začela sem zganjati paniko. Vse to se je dogajalo med tem, ko smo se odpravljali na plažo. Končno smo prispeli na plažo, jaz pa sem se usedla na ležalnik in tam jezno sedela. Opazila sem, da me nihče na gleda, in hitro pobegnila. Stekla sem proti hotelu. Na srečo pa me je ati ujel na parkirišču. Bil je zelo jezen. (Neža, 4. a)

Z družino smo se pripravljali na božič. S sestro sva okraševala božično drevesce. Vzela sva zvezdo, ki je namenjena za vrh drevesca, in si jo podajala. Bilo mi je zelo smešno in sem se smejal. Star sem bil okoli dve ali tri leta. Naenkrat pa se je zvezda razbila. Takrat sem se še bolj smejal. Prišla pa je mami in njej ni bilo prav nič smešno. Bila je jezna in naju je ozmerjala. S straši smo se morali odpeljati v trgovino in kupiti novo zvezdo. Kupili smo kar dve, če bi s sestro slučajno zopet kakšno razbila. Drevesce smo okrasili do konca. Komaj sem čakal darila in na druženje s prijatelji. (Matija, 4. a)

Nekega dne sem se zbudila in šla v dnevno sobo. Ati je še spal, mami pa je šla v trgovino. Na mizi je bila labela. Vzela sem jo in jo pojedla. Mami se je vrnila in me vprašala, kje je labela. Povedal sem, da sem jo pojedla. Kmalu sem seveda tudi pričela bruhati. Mami zaradi mojega početja ni bila prav nič vesela. Tega nisem nikoli več ponovila. (Rubi, 4. a)

V TOPLICAH

Ko sem se zbudila, sem bila zelo lačna. Na omarici sem videla piškote. Mami in oči sta še spala. Počasi sem splezala iz posteljice. Vzela sem piškote. Splezala sem nazaj v posteljico. Potiho sem jedla piškote. Ko sta ati in mami vstala, sta me samo čudno gledala. (Ema Pernuš, 4. B)

SAmOKolniCA

Ko sem bila majhna, sva se z Lanom vozila v samokolnici. Moj stric Rok naju je peljal in skipal na vrt s kumaricami. Babi se je pa drla, kaj tam počneva. Upala je, da iščeva polže. In še zdaj ji nisem pojasnila. (Ema Pernuš, 4. B)

Učenci 2. b so zapisali nekaj stvari, ki se jih spominjajo iz svoje preteklosti.

Ko sem bila stara 3 leta, mi je mama prinesla igračo, ki mi je bila zelo všeč. Bil je plišasti zajček. Danes ne vem, kje je. (DŽEJLA, 2. b)

Ko sem bila majhna, sem jahala konja Apo in Matic me je gledal. Moja teta Nuša je vodila Apo. Tetin pes je imel rad konja Apo.

Ko sem bila stara 7 let, sem se šla sankat. Nisem se mogla ustaviti in sem se zaletela v stebriček. Šla sem v bolnico. (IZA, 2. b)

Spomnim se, ko sva z mojim bratrancem za božič dobila iste stvari. Ko smo bili z družino na morju, sem skočil atiju na glavo.

Ko sem bil majhen, je moja polsestra razbila steno.

Z mojim atijem in mami smo šli v Legoland. Zelo rad bi šel še enkrat. (JAKA, 2. b)

Ko sem imela rojstni dan, sem dobila torto z Miki miško. Torta je bila čokoladna. Pojedli smo jo in potem so šli vsi domov. Vsi smo se imeli zelo lepo. In potem smo šli vsi skupaj spat. (LILI, 2. b)

Ko sem bila majhna, sem z balonom poletela do balkona. Tam me je ati vzel dol z balona. Potem me je hotel previti, pa sem ga polulala. (SAŠA, 2. b)

Ko sem bila majhna, sem atiju vrgla v glavo parfum.

Ko sem tekla, sem z glavo padla v sneg.

Spomnim se, da sem atija porinila v bazen. Potem se je ustrašil. (ELA, 2. b)

Ko sem bil star 3 leta, me je ati dal na previjalno mizo. Sem mu rekel, da bom šel v petek pod tuš, ne danes. Potem sem rekel, da ne v petek, ampak raje v nedeljo, lase pa bom umil v soboto. (TIAN, 2. b)

Nekoč sem se polulala na mami.

Ko sem bila stara 6 let, sem se zaletela v sneg. V snegu je bilo zelo mrzlo. Rešil me je moj brat. (MANCA K. 2. b)

Ko sem bil majhen, sem polulal svojo mamico.

Enkrat sem dobil igračko od mojega strica. Bila je zelo lepa. (AJLAN, 2. b)

Šel sem v muzej in videl sem tank, avion in videl sem tudi veliko podmornico. V muzeju je zakon. Rad bi šel še enkrat. (Tai, 2. b)

Ko sem bil majhen, mi je babi kupila sintesajzer. Ko sem bil star 7 let, sem se šel sankat. Ko sem se spuščal po hribu, sem padel in so me sani počile po glavi. Z mami sva se začela smejati. (Ai-din, 2. b)

Ko sem bil majhen, sem skočil v bazen. Bil sem cel dan v bazenu. Ko sem prišel iz bazena, sem bil zelo zmatran. (Patrik, 2. b)

Ko se je rodil moj bratec Maks, sem dobila Lego friends avto in sem bila zelo vesela. Lego friends kocke sem že sestavila. Zdaj imam pospravljene v predalu v moji sobi. (Manca T. 2. b)

MOJE ROJSTVO

29. maja, tri mesece preden bi se rodila, je mamici odtekla voda. Potem jo je ati odpeljal k zdravniku. Ta ju je napotil v porodnišnico v Ljubljano. Tam so mamico zdravniki pregledali in rekli, da lahko še en dan počakam v trebuhu. Naslednji dan pa je že bilo potrebno opraviti carski rez. Ob 14.52 sem prišla na svet. Bila sem težka 1170 g in velika 38 cm. Po rojstvu so me dali v inkubator, kjer mi je bilo prijetno toplo. Prijazne sestre so lepo skrbele zame. Hrano sem dobivala po cevki skozi nos v trebušček. Ko sem si dovolj opomogla, sta me ati in mami začela kengurujčkati. To je vsem zelo prijalo. En teden preden sem šla domov iz porodnišnice, je mami prišla in sva bili skupaj v sobi. Mamico so naučili, kako ravnati z mano. Začeli sva se tudi dojiti. 17. julija sem lahko odšla domov. Nositi sem morala posebne oblekice in pleničke za nedonošenčke. Imela sem dve dudi, vedno sem imela eno na zalogi. (Maša Markelj, 4. B)

Rodila sem se 5. 10. 2009 v porodnišnici na Jesenicah. Mami me je rojevala zelo dolgo časa, 13 ur. Ko sem pokukala na svet, sem se mamici najprej pokakala na trebuh. Ati mi je prerezal popkovino. Babica me je umila, izmerila in stehtala. Začela sem jokati. Starša sta povedala, da mi je ime Kiara. Dali so me atiju v naročje. Vsi so občudovali moje goste dolge črne lase. Nato so me dali mamici, da me je pričela hraniti. Ati je šel domov, z mamico so naju peljali v drugo sobo. V porodnišnici sva ostali tri dni, nato pa sva lahko odšli domov. (Kiara Mlakar, 4. B)

DOBIL SEM SESTRICO

Pred dvema letoma sem odšel na počitnice k mami.

Ko sem bil drugi dan pri njej, me je sredi noči zbudila. Povedala mi je zelo dobro novico. Da je moja mami rodila. Ko sem se zjutraj spet zbudil, sem pojedel zajtrk, se oblekel, si umil zobe in z mamo odšel v bolnišnico. Takrat sem jo prvič zagledal. Zelo hitro sem jo prijel. Bila je zelo lahka. Na glavi je imela že kar veliko las. Ime smo ji dali Metka. Ko je prišla prvi dan domov, sem bil žalosten, ker se niso hoteli igrati z mano, Metka pa je bila premajhna. Tako sem ji pokazal vse svoje igrače in jo vozil z vozičkom naokoli. Zdaj je stara že dve leti in pol, jaz pa deset. Čeprav se kdaj skregava, se imava še vedno rada. Zdaj se že igrava in se loviva.

Zelo jo imam rad. (Florian Jakopič, 5. B)

BRALI SMO PESEM NIKA GRAFENAUERJA, DVOJČKA, IN ZGODILO SE JE NEKAJ NENAVADNEGA. KO SMO SE TUDI MI POGLEDALI V OGLEDALO, JE NAŠ DVOJČEK STOPILO VEN IN ZAČELE SO SE ZANIMIVE DOGODIVŠČINE.

Isto se igrava, isto sva oblečena. Drug drugega jeziva in si nagajava. Vse delava skupaj. Vse želiva imeti skupaj. Isto si umivava zobe. Skupaj se kopava, skupaj spiva. (Allina M., 2.a)

Sva prijateljici. Se igrava. Skupaj se zabavava. Jaz njo narišem. Vprašam jo, če gre lahko nazaj. (Naida, 2.a)

Iz ogledala je prišel še en jaz. Ustrašil sem se ga in padel na tla. Mami in ati sta prišla v sobo in zagledala naju dva. Vprašala sta, kdo je njun sin. Pravi jaz sem odgovoril, da sem jaz. Z mojim dvojčkom sva postala prijatelja. Skupaj sva jedla, se igrala, gledala risanke in sva se imela rada. (Amar, 2.a)

Iz ogledala je izstopila dvojčica. Zdaj je vse drugače. Mami naju več ne loči, ati naju skupaj da. Bratec naju loči. Delava mafine. Včasih je tečna, drugače sva prijateljici, saj sva sestri. Skupaj smo srečna družina. Všeč mi je. (Klara, 2.a)

Jaz in ona nisva prijateljici. Jaz ne bom jedla tega, kar ona je. Jaz se ne bom oblekla kot ona. Jaz in ona se zelo grdo obnašava. Meni je njeno obnašanje zelo grdo. (Uma, 2.a)

Sva prijateljici. Pečeva torte, pudinge in mafine. Igrava se monopoli, človek, ne jezi se. Sestavljava puzzle. Lepo se razumeva. Ko ena dela domačo nalogo, si ne teživa, ampak pustiva, da jo lepo dokonča. (Ana, 2.a)

Vzame mi copat in ga skrije. Nimava skupaj sobe. Ko umivam zobe, me odrine in vzame ščetko za zobe. Ločijo naju, vsak je v drugi sobi. On mi povsod nagaja in me zafrkava. Ne da mi miru. Ne pospravlja za sabo. Vse razmeče iz omare. Ukrade mi zvezek in mi ga skrije. Zdaj je izginil nazaj v ogledalo in sem sam. Bolje mi je, da sem sam in imam spet dovolj miru. (Anes, 2.a)

Se igrava z bejblejdi. Igrava se šolo. Učiva se za šolo. (Nikola, 2.a)

Se igrava z igračkami. Ko sva skregani, se tepeva. Ko se imava radi, se objemava. Podobni sva si v laseh in očeh, rokah, v koži. Skupaj pijeva mleko. (Eva, 2.a)

Mami in ati se zanimata za naju. Obe imava isto pohištvo, ker sva sestri. Prijazni sva druga do druge. Se igrava in se afnava. Ati in mami sta zadovoljna in vesela, da imava skupaj rojstni dan. Skupaj si ščetkava zobe, se tuširava in kopava. Sva veseli. Skupaj greva na morje. (Petra, 2.a)

Pogledam se v ogledalo in iz njega pride ista jaz. Skupaj se igrava in zabavava. Jeva iste stvari. Ko je ena stuširana, je druga tudi. Skupaj hodiva na sprehode. Namesto da greva spat, se pogovarjava. (Nika, 2.a)

Lep dan je bil. Jaz sem se igral v svoji sobi. In kar nenadoma je prišel moj dvojček in me začel brcati in boksati. Spomnil sem se, da ne morem povedati atiju, ker je v službi. Mamice nisem hotel motiti med kuhanjem kosila. Zato sem sam pri sebi rekel, da bom povedal kasneje. In mami je nehala kuhati kosilo. Zavpil sem, da me je dvojček boksnil in brcnil. Mami ga je okregala. (Tai, 2.a)

Skupaj se igrava. Greva na zrak. Sva prijateljici. Se loviva in hecava. Sva sošolki. Se crkljava. (Alina Z, 2.a)

Skupaj igrava nogomet. Sva prijatelja. Vedno se potegne zame in jaz zanj. Me potolaži in jaz njega. Skupaj spiva. Mami in ati sta vesela. (Miha, 2.a)

Oblači se isto kot jaz, čeprav nima istih oblačil. Mami in ati nimata nič proti. Je moj dober prijatelj. Igrava se družabne igre in igrava igrice. Všeč mi je. Z njim se doma veliko učiva. Hočem, da ostane pri meni doma. Super se imam ob njem. (Andraž, 2.a)

Oblači se isto kot jaz. Ponavlja za mano, ko se igram, jem, plešem, si oblečem pižamo. Ko grem na sprehod, gre tudi on. Ko grem v trgovino, gre tudi on. (Tanay, 2.a)

Skupaj jeva krofe. Skrivam ga pred mami in atijem. Ko grem ven, ga vzamem s sabo. Nogomet igrava tri ure. Pečeva palačinke. Greva v živalski vrt brez mamice in atija. (Enej, 2.a)

DEDEK IN BABICA

Z MAMO IVICO SE GREM RAD ČLOVEK, NE JEZI SE. MAMA NAREDI DOBREGA PIŠČANCA. PRI MAMI MOJCI RAD PIJEM SOK IN JEM SLASTNO TORTO Z OKUSNIM ČOKOLADNIM NAMAZOM. TOMAŽ,1. C

Z BABICO GREM RAD NA SPREHOD. DEDIJA IMAM RAD, KER MI DOVOLI IGRATI IGRICE NA TABLICI. JAKOB,1. C

Z MAMO GREM RAD NA SPREHOD, RAD KUHAM Z NJO. Z ATOM PA RAD GLEDAM TELEVIZIJO. MATIC,1. C

Z BABICO SE RAD IGRAM ČLOVEK, NE JEZI SE, Z DEDKOM PA RAD IGRAM ŠAH. OŽBEJ,1. C

K BABI RAD PRIDEM ZATO, KER SKUHA OKUSNE VAMPE IN JAZ POJEM CELO SKLEDO. Z DEDIJEM NAJRAJE POBIRAM JAJCA V KOKOŠNJAKU. ANŽE,1. C

Z MAMO GREM RADA VEN NA PIKNIK, KO DEŽUJE PA NAREDIMO PIKNIK V HIŠI. RADA JI POMAGAM KUHATI IN NAMAZATI PALAČINKE. S KLARO JI POMAGAVA REZATI KORENJE, FIŽOL IN KROMPIR ZA ZELENJAVNO JUHO. Z ATOM RADA POBIRAM JAJCA IZ KOKOŠNJAKA, SKUPAJ HRANIVA ZAJCE, POMAGAM MU PRIPRAVITI KROMPIR ZA BIKE. REBEKA,1. C

Sara Košnjek, 3. A

UČENCI 3. A RAZREDA O LJUBEZNI

Ljubezen pomeni, da si zaljubljen. Imaš nekoga rad, ti posveča čas in ti vedno stoji ob strani. (Lea Šporn)

Zame je ljubezen to, da se imajo odrasli radi, si dajo ljubčka in kaj kupijo. Gredo v gostišče ali na zmenek. (Tjaša Hafner)

Ljubezen je, da se srečaš nekje z nekom in živiš z njim. Imaš svojo hišo in otroke ter se imaš rad. (Nejc Veber)

Ljubezen pomeni, da ima nekdo nekoga zelo rad in sta par. (Jonas Klarić)

Ljubezen je objem, poljub, zmenek. (Belma Haralčić)

Ljubezen je to, ko se imata dve osebi radi kot mami in ati. Ko je valentinovo, fant puncu prinese rdečo vrtnico. (Hana Murić)

POMAGAL-A SEM ...

Noč je temna, luna sveti,
volk pa tuli proti njej.
Hrane nima, le zakaj?
Rajši v gozd bo šel nazaj.
(Maša, 4. a)

POMAGAL SE MUCKU, KI SE JE IZGUBIL. IMEL JE POŠKODOVANO TAČKO, KI SEM JO OVIL. DAL SEM MU ZA JESTI. (MATIC, 1. C)

PRI MAMI SEM SKRBEL ZA MUCKA ČRTIJA. ZANJ SEM NAREDIL HIŠKO. VANJO JE ŠEL ČISTO SAM. MAMA MU JE DALA ZA JESTI TER MLEKO ZA PITI, A MLEKA NI MARAL. (TOMAŽ, 1. C)

KO JE BILA MAMA BOLNA, SEM SKRBEL ZA NJENEGA KUŽA. KUŽKU JE IME KONI. ZANJ SEM SKRBEL TAKO, DA SEM MU DAL HRANO IN VODO. ZANJ SEM NAREDIL HIŠKO IZ PAPIRJA. (JAKOB, 1. C)

Z ATIJEM SVA ŠLA NABIRAT GOBE, A NISVA NAŠLA NOBENE. NAŠLA PA SVA POŠKODOVANEGA ZAJČKA. DALA SEM GA V KOŠARO IN GA POKRILA. IMELA SEM GA V SVOJI SOBI, KJER JE ATA NAREDIL HIŠKO ZANJ. V HIŠKI JE LEŽAL TOLIKO ČASA, DA SE MU JE TAČKA POZDRAVILA. (REBEKA, 1. C)

Hana Narobe, 3. a

VEČKRAT SEM POMAGAL DEŽEVNIKOM. KER SO BILI NA SONCU, SEM JIH NESEL V SENCO. POMAGAL SEM TUDI MOJI MUCKI BUČKI. KO JO JE HOTEL OPRASKATI MUCEK SUKI, SEM HITRO PRITEKEL IN DVIGNIL BUČKO, DA JE SUKI NE BI OPRASKAL. SUKIJU SEM POVEDAL, DA TEGA NE SME POČETI. (ANŽE, 1. C)

VSAK DAN SKRBIM ZA MOJA MUCKA TAKO, DA JU HRANIM. Z BABI IN ATIJEM NOSIM SOLATO KOKOŠIM V KOKOŠNJAK. (OŽBEJ, 1. C)

Trije psi in eden zadaj spi.
Vsi pa čakajo na prave dni.
En, dva, tri,
psi izginejo vsi.
(Valerija, 4. a)

V pravljичni deželi ...

V moji pravljичni deželi so hiše iz sladkarij. Tudi iz oblakov padajo sladkarije. Ljudje pomagajo drug drugemu. Lahko posadiš denar in zraste drevo z denarjem. Vsi imajo srečo. Tam so Smrkci, Garfield tudi živi tam. Ko me tlači mora, pa me odnese tudi v grozno deželo. Tam je mnogo zombijev, netopirjev in velepajkov. Še sreča, da tja ne grem velikokrat.

Jure Zalokar, 3. c

Moji pravljичni deželi je ime Sladoled. To je zelo zabavna dežela. Potovanje v druge kraje je hitro, enostavno in zabavno. V tej deželi živi veliko ljudi, učenci hodijo v sladoledno šolo. Igrače so narejene v obliki korneta. Voda ima okus po kokosu, priteče pa iz sladolednih pip. Sladoled je čaroben, odlično prenaša vročino.

Nika Glogovšek, 3. c

V moji pravljичni deželi je polno čudes. Namesto dreves imamo lizike. Ogromno je princev in princes. Tam se najdejo tudi vile, škrati, čarobne rastline in še kaj bi se našlo. Nihče ni žalosten, tam je doma samo veselje.

Anja Pogačar, 3. c

V moji pravljичni deželi pa domujejo vile, zlobneži, prijazni velikani in govoreče rastline. Nekega dne so nas napadli zlobneži. Z vilo Marjetko sva odšli po zlati zavitek. Morali sva prehoditi precej poti, preden sva končno zagledali drevo, ki je bilo brez veje. Več ur sva jo morali iskati. Ko sva jo končno našli, sva se odpravili z vejo h kraljici gosenici. Povedala nama je, da je zvitek nekdo odnesel v Pariz. Pariz sva prečesali po dolgem in počez. Upoštevali sva namige gosenice. Končno sva našli zavitek pod stebrom Eifflovega stolpa. Hitro sva se odpravili nazaj domov. V zavitku je bila čarobna palica, ki je poskrbela, da smo dobri ljudje postali nevidni. Premagali smo zlobneže in živeli srečno do konca svojih dni.

Jerca Muhar, 3. c

V moji pravljичni deželi so gozdovi iz sladkarij. Pet vasic je in za vsako ena vila. Prva vila je Jana, vasici je ime Jenja. Druga je Vera, vasica pa je Verji dol. Tretja je Ana, vasica je Anana, četrta in peta pa sta Jini = Džini in Jo = Džo. Vasici sta Džanjina in Džva. V pravljичni deželi vlada leteči pegaz. Ime mu je Edvard II. Dežela se imenuje Sladkorna sreča. Tam pozimi z neba pada sladoled! Poleti pa ga tudi ne zmanjka. V njej dobiš čarobne moči in krila. V njej živijo tudi irski škratje, pa seveda tudi Božiček s svojimi jelenčki in palčki. Ob odhodu pa te pegaz popelje nazaj v resnični svet. In v tem svetu se zjutraj vesel prebudiš.

Julia Slak, 3. c

Nekega toplega jutra sem se prebudila. Videla sem, da sem v majhni okrogli hišici. Zagledala sem palčka. Začela sva se pogovarjati. Ko sva zaslišala medveda, ki lomasti okrog hišice, sva se skrila pod mizo. Na srečo ni bil tako strašen, prišel naju je iskat, da bi se skupaj igrali. Pripravil nama je tudi zajtrk. Jedli smo čarobna jajčka na oko z medom. Ta jed ti da čudežno moč, vedno si dobre volje. Pogledali smo še čudežni zahod in se odpravili spat. A kaj, ko sem se zjutraj prebudila v domači postelji.

Iza Pogačnik Peterman, 3. c

Nekoč je živel Matic, bil je čarovnik. Imel je tudi dinozavra Pikija. Nekega dne sta z raketo šla v mesto. Ker pa nista imela denarja, je Matic začaral, da je z neba padal denar. Šla sta v trgovino. Tam sta kupila slona, opico, medveda in tигра. Odšla sta domov. Živali sta spustila. Matic je rekel: »Hokus, pokus, naj hišica leti!« Tako sta poletela v džunglo. Odločila sta se, da bosta živali odpeljala tja. Matic je naredil živalske pristajalnike. Živali so predlagale, da se gredo sankat. Rečeno, storjeno! Matic je zagnal letečo hišico in so potovali na sneg. Nad poletom so bili navdušeni. Nasankali so se, igrali na snegu, nato pa so odšli domov. Naredil je postanek v džungli in tam odložil živali. S Pikijem pa sta odšla do starega čarovnika. Odprl je pot, ki je vodila do vulkana. Tam sta srečala dva nevarna moža, ki pa tokrat to nista bila. Reševala sta svet, ki mu je grozila vremenska katastrofa. Reševanje naju je izčrpalo, zato sva za večerjo pojedla dvanajst tort. Zlezla sva v posteljo in takoj zaspala. Žal pa sva v sanjah tole pravljичno deželo izgubila.

Matic Novak, 3. c

Moja pravljичna dežela je iz sladkarij. Hiše so iz čokolade, ki se jih nikoli ne izrabi. V pravljичni deželi si pomagajo, so prijazni in tam ni roparjev. Nič ne straši. Tam si ljudje posojajo stvari. Iz dimnikov se vali sladkorna pena. Tam je Božiček s škrtati, ki vseskozi obdaruje ljudi. Namesto dežja pada papirnati denar. Namesto strel švigajo iz oblaka sladkarije. Skoznje sije mavrica. Tam se lahko sankamo. Ko greš spat, sanjaš samo lepe sanje. Tam ljudje večno živijo, življenje se nikoli ne konča.

Žiga Kobal, 3. c

Nekega dne sem šel s prijatelji v pravljичno deželo Gorajte, ki se nahaja v Škofji Loki. Pravljичna dežela Gorajte je skrita v gozdičku, kjer v lesenih hiškah v obliki gob živijo pravljичni junaki. Vzdušje je bilo čarobno, saj je bilo veliko lučk in prijetna glasba. S prijatelji smo se poleg lesene hišice v obliki gobe postavili v polkrog. Pred nami se je odvila trideset minut dolga predstava o Rdeči kapici. Predstava je bila tako zabavna, da smo ji vsi z največjim občudovanjem gledali. Najbolj se mi je vtisnil v spomin dogodek, ko je spregovorilo drevo. Drevo nam je govorilo, kaj bo v pravljici sledilo. Po predstavi smo se tudi posladkali in popili čaj. Ata Škrat in mama Škratovka pa sta poskrbela, da so se tudi odrasli zabavali. Na koncu predstave nas je obiskal dedek Mraz in nas obdaril.

Liam Bektašević, 3. c

DEŽELA SANJ

Jaz sem kuharica. Ko sem padla v luknjo, nisem vedela, kje sem. Ko sem videla deželo sanj, sem srečala živali, ki so govorile. To so bili ptiči, tigri, hrčki, medvedi, zajci, lisice, veverice in zlata ribica. Zlata ribica me je vprašala, kaj delam. Rečem ji, da sem padla v luknjo in sem se izgubila. Pokazala mi je pot in me je peljala domov. (Lana Radovanović, 3. B)

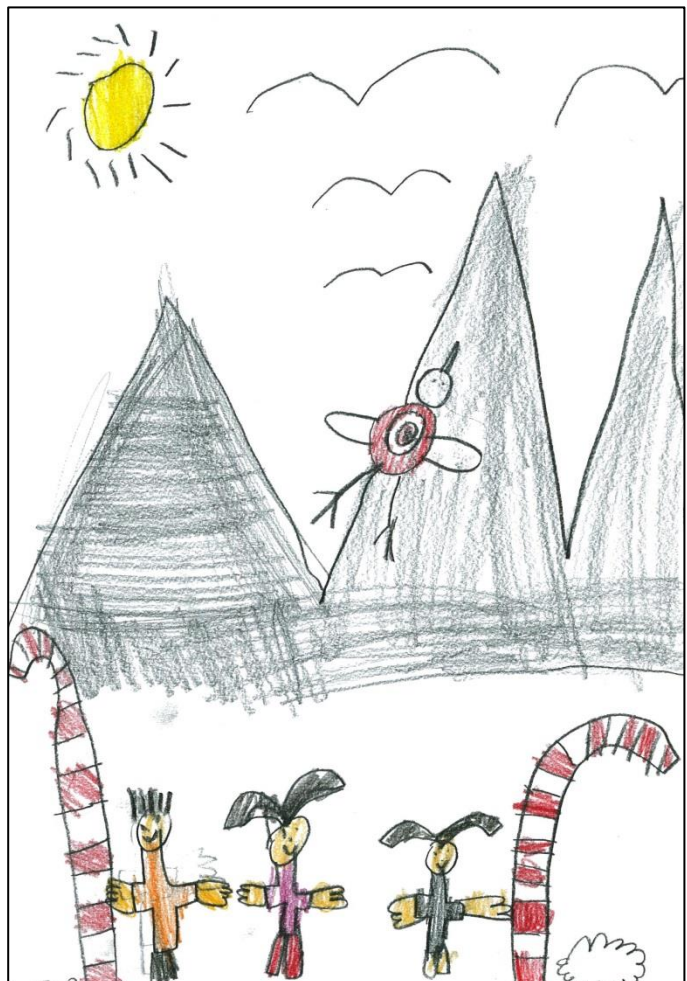
DEŽELA UŽIVANJA

Nekoč sem živel jaz, Žiga. Bil sem navaden fant. Ko je bil večer, sem šel spat. Mami je vedela za svet zabave in ob polnoči mi je pripravila budilko. Ko me je ta začela buditi, sem vstal, pogledal skozi okno in na polju sem videl portal. Portal me je vlekel in vlekel in sem padel vanj. Ko sem bil notri, je bila tam le zabava, nič branja, učenja in nič počitka. Hotel sem ostati notri in nisem vedel, kako priti ven. Prišel je duh. Povedal mi je, kako priti ven. Duh je rekel, da vsakič ob polnoči. Čakal sem in čakal in ko je bila polnoč sem takoj zagledal portal. Takoj sem skočil noter. Zjutraj so se vsi veselili, ko sem prišel nazaj. (Žiga Justin, 3. B)

DEŽELA SLADKARIJ

Nekega dne sem šla skozi gozd s svojimi starši. Videla sem neka čarobna vrata. Ko sem jih odprla, sem rekla svojim staršem: » Pridite, gremo pogledat noter.« In smo šli. Namesto dreves so bile ogromne lizike, namesto trave sladkorna pena, namesto grmovja je bila karamelna in lešnikova čokolada in namesto vode je bil kakav. Jaz sem lizala tisto liziko. Bila je zelo okusna. Tam smo bili že eno uro. Potem smo spet zagledali čarobna vrata in stopili smo vanje. Spet smo se vrnili v gozd. Vrnili smo se nazaj domov. (Adna Redžić, 3. B)

Ilustracija: Uroš Vukejlić, 3. B

DEŽELA MAČK

Nekoč sem se zbudil v mačji košari. Videl sem samo mačke. Za jesti smo imeli brikete in ribe. Samo to in nič več. Jezen sem bil, da sem zatulil: SAJ NISEM MAČKA! Zato sem šel gledati mačji boj. Ko ga je bilo konec, je bila že temna noč. Naslednji večer spet nisem našel poti domov. To je trajalo tri mesece. Šele takrat sem prišel domov. Živel sem srečno do konca dni. (Ožbolt Markež, 3. B)

DEŽELA SMARAGDOV

Dežela Smaragdov je dežela, kjer rastejo kristali. Nekoč sem zašla v gozd. Zagledala sem portal. Pogledala sem vanj. Potegnil me je vase. Zagledala sem kristalne človečke. Gledali so me in deklica Rozika mi je rekla: »Živjo!« Razkazala mi je mesto. Povabila me je, da prespim v deželi Smaragdov. Odpeljala me je v jamo, ki je bila zelo svetleča. Videla me je vila kristalov. Videla sem kristal, največji in najsvetlejši kristal v celi deželi Smaragdov. Bilo je že pozno zvečer. Videlo se je, kako smaragdi žarijo. V deželi Smaragdov sem preživela samo en dan. Takoj po čudoviti pustolovščini sem spet šla k vili kristalov. Vprašala sem jo, kako pridem domov. Odgovorila mi je, da skozi čarobni portal, ki je bil največji in najsvetlejši kristal. (Lucija Mišič, 3. B)

Ilustracija: Lana Filipaj Cindrič, 3. B

MOJA DEŽELA – OGNJENI SVET

Igral sem se na dvorišču. Srečal sem majhno bitje. Vprašal sem: »Kdo si ti?« Odgovoril mi je: »Jaz sem palček Malček. Imam čarobno palčko, ki te pelje v tuji svet.« Začela sva leteti in leteti in pristala sva v tuji deželi. Vse je bilo tako čudno in tuje. Palček Malček mi je rekel, naj se ne bojim, ker so tukaj vsi prijazni. Ta kraj je bil zelo toplel. Bili so majhni vulkančki, ki so bruhalo ogenj. Predstavil mi je družino. V ognjeni deželi sem videl velikanske hribe. Ta svet je bil zelo lep. Na drugi strani je bila vulkanska lava. Ta lava ni bila ognjena, ampak sladkorna. Z njo smo se vsi sladkali. V ognjeni deželi so rasla drevesa z ognjenimi lizikami. Bile so tako okusne. Naenkrat sem zaslišal, da me nekdo kliče. Bila je moja mami, ki me je zbudila za v šolo. Tako sem vedel, da so bile to lepe sanje. (Davor Dabižljević, 3. B)

DEŽELA OGLEDAL

Bil sem na igrišču. Odprl se je velik trikotnik. Šel sem vanj. Bilo je veliko ogledal. Vprašal sem, kako priti ven, a nihče ni vedel, le eden. Vprašal sem ga, kako priti ven iz dimenzije. Čarovnik mi je rekel, da moram iti v zrcalni labirint. Šel sem vanj in švignil sem ter tja in sem zagledal trikotnik. Nato sem prišel na igrišče. Vzel sem žogo in šel domov.

(Uroš Vukeljč, 3. B)

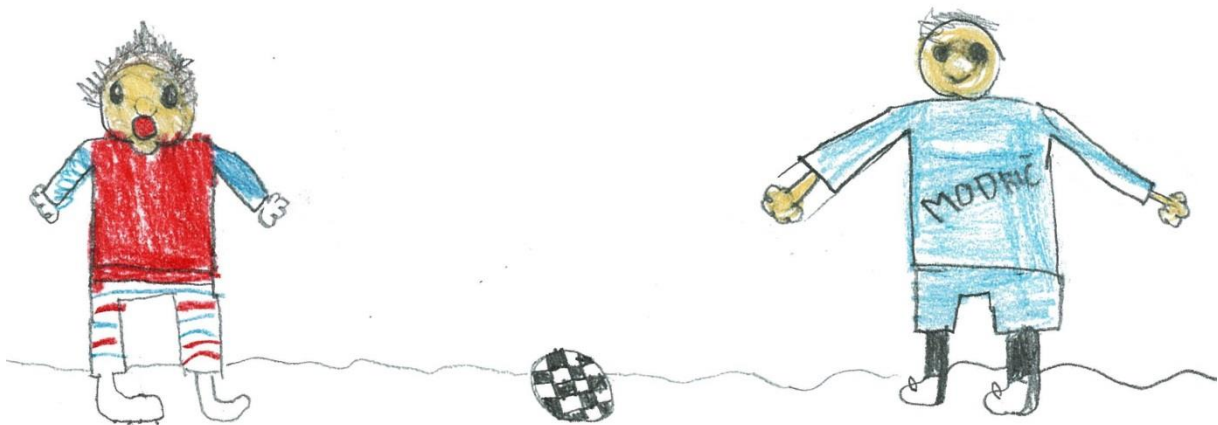
Ilustracija: Tjaša Ribič, 3. b

DEŽELA SAPRAMIŠKE

Nekoč sem bila jaz - Sapramiška. Nekega dne sem jaz - Sapramiška zjutraj vstala in pojedla lešnik. Lešnik je bil zelo dober. Ko sem si umila zobke, sem šla v gozd. Tam sem nabrala jagode in lešnike. V gozdu sem srečala prijateljico čebelico. S čebelico sva klepetali do teme. Jaz - Sapramiška sem se v gozdu izgubila. Takrat je priletela prijateljica sovica. Sovico sem vprašala, če me lahko vodi do doma. Sovici sem rekla, naj prideta jutri s čebelico na obisk. Sovica je rekla: »Seveda!« (Tjaša Ribič, 3. B)

DEŽELA NOGOMETAŠEV

Jaz sem si želel priti v deželo nogometašev. Ko sem šel v posteljo, sem zaspal. Zjutraj, ko sem se zbudil, sem videl, da se mi je želja uresničila. Nisem mogel verjeti, da so se mi uresničile sanje. Nisem mogel verjeti, da vidim najboljše nogometaše na celem svetu. Rekel sem si, da to sanjam. Eden najboljših nogometašev mi je rekel, da ne sanjam, da je to resnično. Najboljši nogometaši so mi rekli, če grem igrati proti drugi najboljši ekipi. Ko sem dal gol, sem bil zelo vesel in zadovoljen. Potem sem jih vprašal, kako pridem nazaj domov. Odgovorili so, da ne vedo. Rekli so, da le en nogometaš ve, kako priti nazaj domov. Šel sem do tega nogometaša in ga vprašal, kako pridem nazaj domov. On je rekel, da moram dati gol. Ko sem šel spet na tekmo, sem dal gol in se je pojavil velik vrtinec. Stopil sem v ta vrtinec in prišel domov in tako živel naprej z mamo in očetom. (Benjamin Hadžić, 3. B)

Ilustracija: Žiga Justin, 3. B

DEŽELA ČAROVNIJA

Zbudil sem se. Bil je lep sončen dan. Šel sem nabirati gobe, a nenadoma sem padel v luknjo. Neko osebo sem vprašal, kje sem. Odgovoril mi je, da v deželi Čarovnija. Šel sem pogledat, kaj je posebnega. Zagledal sem nebo, zdelo se mi je zelo čudno. Potem sem videl, da ni trgovin in avtomobilov. Potem je mimo prišel gospod in mi je rekel, da tukaj ne rabijo avtomobilov in trgovin, ker jih prevažajo leteče živali, hrano pa si pričarajo sami. Sam pri sebi sem si rekel: »Tukaj je drug svet.« Potem sem spoznal veliko ljudi, a hotel sem se vrniti domov. S prijateljem sva izdelala krila, da bi poletel nazaj domov. Poslovil sem se in odletel skozi luknjo. Bilo je že temno, zato sem šel spat. Šel sem v posteljo in rekel: »To pa je bila dogodivščina.« (Enej Novak, 3. B)

DEŽELA SLADKARIJ

Nekoč je živela deklica. Ime ji je bilo Lana. Nekega dne je šla v gozd. Hodila je in hodila, dokler ni zagledala samoroga. Vprašala ga je, kako mu je ime.

»Ime mi je Strelec.«

»Ali me lahko vzameš s seboj?«

»Seveda! Usedi se na moj hrbet. Si pripravljena?«

»Seveda! No, pa pojdiva!«

Nekaj časa zatem.

» O, kje pa sva?«

»V deželi sladkarij.«

»Vau, kako je lepo!«

» Seveda! Razkazal ti bom okolico. Poglej, tukaj je knjižnica, tukaj pa trgovina in tu vodnjak. Zdaj se pa malo poigraj in posladkaj s karamelnimi drevesi, čokoladnimi gobicami in z jagodnimi rožicami. Jaz ob 12h pridem pote. Adijo.«

»Dober dan. Jaz sem Lana.«

»Jaz pa Tone. Se greva igrati?«

»Zakaj pa ne. O, zdaj bo ura odbila 12 in moram domov. Živjo, Strelec! Ali me lahko odpelješ nazaj domov?«

»Seveda! Pridi, greva domov. Izvoli.«

»Hvala, da si me pripeljal domov. Adijo in lepo se imej! Se vidiva jutri.«

(Lana Filipaj Cindrič, 3. B)

Ilustracija: Neža Ulčar, 3. B

DEŽELA SLADKARIJ

Nekoč sem hodila po gozdu in zdrsnila v jamo, ki je bila pokrita z listjem. Potem sem prišla do čudežne dežele, polne stvari, ki so narejene iz sladkarij. Potem sem naletela na čudežna bitja. Bili so gumijasti medvedki. Odpeljali so me do reke iz čokoladnega pudinga. Potem sem splezala na liziko, ki je predstavljala drevo, grmovja pa so bila kepe sladoleda. Tam sem uživala. Domov sem prišla ob desetih zvečer. Prišla sem tako, da sem stopila skozi portal, ki je peljal nazaj do doma. Tega sem se spominjala še deset let. (Neža Ulčar, 3. B)

DEŽELA SAMOROGOV

Nekoč sem se s prijateljico igrala na igrišču. Potem pa se je začel bližati večer in prijateljica se je poslovila in odšla domov. Ko pa sem se še jaz odpravila domov, sem se spotaknila ob korenino. Vstala sem in pogledala naokrog. Nikogar nisem videla, razen majhne hišice. Ta hišica je bila neverjetno lepa, stene so bile pobarvane z belo barvo, na steni pa so bile lepe rože. Streha in vrata pa so bila pobarvana z rdečo barvo. Potrkala sem na vrata in vprašala, ali je kdo doma. Nihče mi ni odgovoril, vrata pa so bila odprta. Šla sem v hišico in zagledala veliko nenavadnih reči. Ko sem si ogledovala te nenavadne reči, se je kar naenkrat pojavil velik portal. Skočila sem vanj in ko sem skočila iz portala, sem zagledala cel pašnik samorogov. Nisem mogla verjeti svojim očem. Takšni so bili kot v mojih sanjah. Bili so lepi in svetleči. Potem sem šla do konjev in vzela najlepšega konja, ga zajahala in ga pobožala. A potem je bil čas, da odidem iz portala. Poslovila sem se od konjev in odšla. Ko sem prišla iz portala, je bil že dan. Videla sem pot domov in srečno odšla.

(Ines Mušič, 3. B)

Ilustracija: Lucija Kavčič, 3. B

DEŽELA CREATIVE

Nekoč v prihodnosti bo živel robotek, ki mu bo ime Lal 1537. Šel bo v laboratorij in tam se mu bo pokvaril sistem. Mislil bo, da je v drugi deželi, kjer lahko delaš, kar hočeš. Tam bo srečal človeka, po imenu Oliver. Oliver je naredil že veliko zabavnih iger. Njegova najboljša igra je Hitro in drseče. Videl bo mehanike za robote, ki jih popravljajo. Vesel bo, da je živel. (Theodor Milosov, 3. B)

DEŽELA FORTNAJTICA

Bilo je nekoč. Šel sem spat. Minila je cela noč. Ko sem se zbudil, sem se ustrašil, kje sem. Šel sem ven in zagledal čudno žival po imenu Kuščarlevitiger. Vprašal sem ga, kako se imenuje ta dežela. Kuščarlevitiger je rekel: »Fortnajtica.« Vprašal sem ga, kaj se dela tukaj. Rekel mi je, da dela hiše in velike stopnice. Vprašal sem ga, ali sam to dela. Kuščarlevitiger je rekel, da ja. Vprašal me je, če se mu pridružim. Rekel sem, da ne. Poslovil sem se od Kuščarlevitigra in šel domov. Nisem našel doma in sem ga iskal tri ure. Našel sem portal. Zanimalo me je, kaj je to, šel sem v njega in se bal. Prišel sem domov ravno pravi čas, ker je bilo kosilo. Če ne bi prišel domov, bi me mami iskala celo večnost. Mami me je vprašala, kje sem bil, saj me ni bilo slišati tri ure. Rekel sem ji, da sem spal. Ko sem pojedel, sem se spomnil na Kuščarlevitigra. Pogrešal sem ga in šel nazaj spat. V sanjah sem prišel nazaj v deželo Fortnajtico in spet srečal Kuščarlevitigra. Vprašal sem ga, ali se lahko pridružim. Rekel je: »Seveda!« Začel sem delati hiše in velike stopnice. Bil sem zelo vesel. A moral sem domov, ker je bila noč. Bil je čas za večerjo. Tako sem preživel prvi dan dela. Drugi dan sem se veselil dela. Zaspal sem in prišel tja. Ko sem prišel tja, nisem videl Kuščarlevitigra. Klical sem ga, a se ni oglasil. Bal sem se, ali je doma že kosilo, zato sem šel domov. Bil sem žalosten, ker nisem mogel delati hiš. Mami sem povedal, zakaj sem žalosten. Mama me je vprašala, kdo je Kuščarlevitiger. Rekel sem ji, da je on moj prijatelj iz dežele Fortnajtica.

(David Rikanović, 3. B)

Ilustracija: Enej Novak, 3. B

DEŽELA PARKELJNOV

Nekoč sem šla v portal in tam sem videla majhno čudno bitje. Mislila sem, da je parkelj. Potem sem pogledala v knjigo, v kateri so razno razne pošasti, in na strani 190 sem našla to pošast. Ko me je ta pošast videla, je vse do slapa tekla za mano. Ko sem prišla tja, se je nad mano pokazala mavrica. Malo naprej je stala mavrična kočica. Ko sem jo zagledala, sem stekla do nje in potrkala na vrata.

»Kdo je zunaj?« je vprašala lastnica kočice.

»Jaz sem raziskovalka Jagoda!«

»Kaj bi pa rada?«

»Rada bi zavetje, ker je zunaj huda nevihta!«

»No, pa vstopi,« je rekla gospodarica kočice, »ravno zdaj bom jedla. Lahko še ti malo poješ.«

»Z veseljem,« je odgovorila Jagoda.

Srečno se je vrnila domov in starši je niso kregali. (Lucija Kavčič, 3. B)

DEŽELA IZPOLNJNIH ŽELJA

Nekoč je živela princesa, ki ji je bilo ime Adrijana. Bila je najlepša in najbolj srečna med vsemi drugimi princesami. Nekega dne se je sprehajala po novi ulici, ki je še ni poznala. Že nekaj časa je hodila in hodila, dokler ni prišla v neko drugo deželo. Tam so se ljudje sprehajali po mavričnih ulicah. Mostovi so bili narejeni iz sladkarij. Bilo je veliko rek in fontan, kjer je ven tekla topla čokolada. Skratka, vse je bilo čudovito. Nenadoma si je Adrijana zaželela hišico iz sladkarij in želja si ji je uresničila. Bila je čisto zmedena. Ni vedela, kaj se je ravnokar zgodilo. Ljudje so se zbrali okoli nje in opazovali njeno hišico. Povedali so ji, da je to čudežna dežela. To, kar si zaželiš, tudi dobiš. Adrijani je postalo tam zelo všeč. Dobila je veliko dobrih prijateljev. Počasi je začela pogrešati svoj dom in svojo družino. To je povedala svojim prijateljem, se poslovila in odšla domov. Ko je bila Adrijana na poti domov, so bili v kraljestvu zelo prestrašeni. Mama in oče sta poslala vojsko, da bi našli Adrijano. Zelo ju je skrbelo in jokala sta cele dneve. Ko je Adrijana potrkala na vrata, sta oče in mama takoj tekla odpret vrata. Bila sta zelo srečna in sta jo objemala. Naredili so zabavo, ki je trajala tri dni in tri noči. Živeli so srečno do konca svojih dni.

(Lara Atanasova, 3. B)

METULJ SE JE IZGUBIL

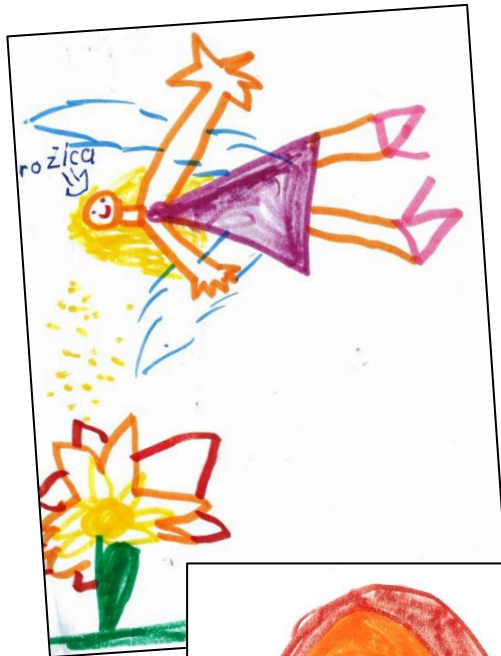
NEKOČ JE ŽIVEL METULJ. ŠEL JE V GOZD. IN METULJ JE ŠEL TAKO DALEČ V GOZD, DA SE JE IZGUBIL. BILO GA JE ZELO STRAH. BILO JE ZELO MRZLO IN ŠE ROŽE SO JOKALE. ZJUTRAJ JE POISKAL POT DOMOV. PRIŠEL JE DOMOV IN ŽIVEL JE DO KONCA SVOJEGA ŽIVLJENJA.

(MANCA KLINAR, 2. B)

VILE

NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI SO ŽIVELE VILE. BILE SO ZELO LEPE. BILE SO ZELO POGUMNE. ZELO SO SE IMELE RADE. BILE SO BFF. (SAŠA STERLE, 2. B)

NAŠE PRAVLJICE

NEKOČ JE ŽIVEL KUŽA LUŽA S SVOJO LASTNICO ZALO. A NEKEGA DNE SE JE IZGUBIL. BIL JE VES PREMOČEN. NEKEGA DNE JE PRIŠEL DO NEKE HIŠKE, V NJEJ JE BILA ZALA. IN ŽIVELA STA SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI. (EMA, 2. B)

NEKOČ JE ŽIVELO 12 OTROK, KI SO IMELI ČAROBNEGA MUCKA. VSAK VEČER JIM JE POVEDAL PRAVLJICO. A OTROCI NISO MOGLI ZASPATI. ZATO JIM JE ZAPEL PESMICO. IN VSI SO LEPO ŽIVELI. (DŽEJLA, 2. B)

NEKOČ SO ŽIVELI TRIJE JUNAKI: SUPER JAKA, SUPER VAL IN SUPER TIJAN. IMELI SO ŽE VELIKO PUSTOLOVŠČIN. BORILI SO SE ŽE PROTI MEGA MUTANTOM. ZMERAJ KO KONČAJO S SUPER ZLOBNEŽI, GREJO NA PICO. LETELI SO ŽE NAD PUŠČAVO IN SEVERNIM POLOM, SPOZNALI SO ŽE VSE TEMPLJE IN ESKIMI SO ŽE NJIHOVI PRIJATELJI. PREMAGALI SO ŽE VELIKO ZLOBNIH INDIJANCEV IN ŠE TAKO POMAGALI LJUDEM, DA SO OSTALI VARNI. (JAKA ALJAŽ, 2. B)

NEKOČ JE ŽIVELA SNEGULJČICA. IMELA JE 12 OTROK, KI SO BILI ZELO PRIDNI. NEKOČ JE SNEGULJČICA ŠLA PO NAKUPIH. SNEGULJČICA JE REKLA: »BODITE PRIDNI IN NE ODPIRAJTE VRAT NIKOMUR. TUDI ČE REČE, DA JE VRATAR ALI DIMNIKAR.« (SAŠA, 2. B)

NEKOČ STA ŽIVELI SOVRAŽNICI EMA IN MANCA. EMA JE BILA VILINKA, MANCA PA TRILINKA. KER STA BILI DRUGAČNI, SE NISTA MARALI. MANCA JE BILA ZALJUBLJENA V TRILINCA JAKA. JAKA JE REKEL, DA NAJ SE SPOPRIJATELJITA. MANCA JE UBOGALA. EMA IN MANCA STA POSTALI PRIJATELJICI, JAKA PA JE BIL ZADOVOLJEN. KONEC JE PADEL V LONEC. (IZA, 2. B)

PRED DAVNIMI ČASI JE ŽIVELA MANCA. IMELA JE 7 BRATOV. NEKOČ SE JE IZGUBILA IN 7 BRATOV JO JE ZAČELO ISKATI. SO JO NAŠLI IN JE OČE DAL DENAR. DENAR SO POSADILI IN IZ DENARJA JE NASTALO DREVO, IZ KATEREGA RASTE DENAR. ŽIVELI SO DO KONCA SVOJIH DNI. (MANCA K., 2. B)

NEKEGA DNE SO PUJSI LETELI. NA LUNI SO NAŠLI GOVEDINO. POTEM JE NJIHOVA LADJA EKSPLODIRALA!!!! IN JE LONEC PADEL V KONEC. (PATRIK, 2. B)

NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI, JE ŽIVELA MUCA Z IMENOM MICI, KI JE IMELA SUPER MOČI. LAHKO JE PRIČARALA ŽABO. ŽABI JE BILO IME TINKA. POSTALI STA NAJBOLJŠI PRIJATELJICI. TAKO SE PRAVLJICA ZA VAS KONČA. (MANCA T., 2. B)

NEKOČ SO ŽIVELI TRIJE OTROCI, KI JIM JE BILO IME JURE, JAN IN MAJA. SKUPAJ SO SE IGRALI IN SMEJALI IN POTEM SO PELI IN PELI KAR NAPREJ. KUŽA JE PEL Z NJIMI. POTEM SO DALI KUŽKU ZA JESTI IN ON JE LAJAL. IMELI SO SE LEPO DO KONCA SVOJIH DNI. (LILI, 2. B)

NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI ENKRAT JE ŽIVEL MOČAN PES. BIL JE ZELO VELIK IN JE BIL ZELO MOČAN. PES JE IMEL SUPER MOČI IN ŽIVEL JE DO KONCA SVOJIH DNI. (AJLAN, 2. B)

NEKOČ JE ŽIVEL ROBOTEK – JUNAK, KI JE LETEL ZA DEVETIMI GORAMI IN DEVETIMI VODAMI. LETEL JE V AFRIKO IN JE PRIČARAL POL SVETA SLADKARIJ. POTEM JE HIPNOTIZIRAL UČITELJICO, DA TIAN, VAL IN JAKA NE BI ŠLI V ŠOLO. SREČNO JE ROBOTEK ŽIVEL DO KONCA SVOJIH DNI. (TIAN, 2. B)

NEKOČ JE ŽIVEL SUPER VAL. BIL JE ZELO MOČAN. VAL JE BIL ZELO PRIJAZEN. IMEL JE PRIJATELJA SUPER JAKA IN SUPER TIANA. ŽIVELI SO SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI. (VAL, 2. B)

NEKOČ JE ŽIVELA ENA DEKLICA, KI JE POSLUŠALA MAMICO. IMENOVALA SE JE RDEČA KAPICA. MAMICA JE REKLA: »RDEČA KAPICA, POJDI K BABICI.« MAMICA JI JE DALA LESENO KOŠARO. V NJEJ JE KRUH IN PIJAČA. POTEM JE PRIŠLA K BABICI. (ELA, 2. B)

SPOR VIL IN VILINCEV

JAZ SEM TRILINEC JAKA. UROČIL SEM VES VILINJI DOL. IN ZDAJ IMAM VSE NJIHOVE PALICE. ČE IMAM NJIHOVE PALIČICE, LAHKO PRIČARAM VILINSKE ŽIVALI.

KLARA IN MONI STA SE IGRALI IN ZAGLEDALI RUMENE ISKRE IN PALIČICO. KLARA JE REKLA: »NO, SPET NAJU ČAKA DOGODIVŠČINA.« IN KLARA JE POSULA S ČAROBNIH PRAHOM IN ODLETALI STA V VILINJI DOL. PRIŠLO JE DO VOJNE. KLARA IN MONI STA RAVNO PRIŠLI. EMA, VILA MUCKOV, JE REKLA: »UMAKNITA SE PUNCI, TI VILINCI KRADEJO VILINSKE PALIČICE.« KLARA IN MONI STA REKLI: »NE, VILINKE SO UKRADLE NAŠE PALIČICE. KJE IMAŠ MUCKO KEPICO?«

»NIMAM PALICE, NIMAM KEPICE.«

MONI JE REKLA: »ŽELITE MIR? DOBILI BOSTE MIR. ZGRADILA BOM ZID. V MINUTI, OBLJUBIM. EMA, TI PA PRIDI V NAJIN SVET. NAŠLI SVA PALICO. MOGOČE JO JE VZEL TRILINEC JAKA.«

KLARA JE REKLA: »KAJ ČE JE TRILINEC JAKA VZEL ČAROBNE PALČKE? GREMO K NJEMU DOMOV.«

IN RES SO ŠLI V JAKOV DOM. EMA, KLARA IN MONI SO REKLE: »DAJ NAM PALICE.«

JAKA JE REKEL: »LAHKO, AMPAK POD ENIM POGOJEM. PRINESI VILINSKO ŽIVAL.« JAKA JE BIL ZADOVOLJEN. (IZA KOGOVŠEK, 2. B)

MORSKA PRAVLJICA

Morska deklica in ribica

Morska deklica Kim je imela veliko prijateljev. Nekega dne je srečala ribico Mini. Mini je bila zelo osamljena. Kim jo je vprašala, ali bi postali prijateljici. Mini je rekla, da ne ve, kako je imeti prijatelja. »Super je,« je rekla Kim. Delali sta peščene gradove. Dva sta se jima podrla. Nato je priplaval morski pes. Mini je skoraj požrl in skoraj podrl grad. Tako sta Kim in Mini postali najboljši prijateljici v oceanu. Prijateljstvo je pravi zaklad. (Ema Pernuš, 4. b)

Kako je riba Biserka pomagala povodnemu možu

Nekač je živala riba Biserka. Živela je v majhnem gradu. Imela je čudovno moč, vedela je v kateri školjki je biser. Nekega dne jo je obiskal povodni mož Matej. Matej jo je prosil za pomoč. Morska deklica Sara je imela rojstni dan. Hotel ji je podariti ogrlico iz raznatih biserov. Biserka mu je rekla, naj gre z njo. Prišla sta do votline, ki je bila polna školjk. Biserka mu je pokazala, katere školjke naj vzame. Matej se ji je lepo zahvalil. Doma je izdelal čudovito ogrlico iz stotih biserov. Komaj je čakal, da jo podari Sari.

(Miha Erjavec, 4. b)

Iskanje morskega zaklada

Nekega dne je šla morska princesa na lov na zaklad. Odločila se je, da bo šla s svojo gusarsko ladjo. V oceanu je videla ribe, morske pse, morske deklice ... Potem je skočila v ocean, tam, kjer ni bilo morskih psov, in šla na lov na zaklad. Iskala je ure in ure ... in potem je kar naenkrat na dnu oceana našla rjavo škatlo. Okoli nje so bili dragulji, v njej pa je bila čarobna školjka, pokrita z diamanti. Hitro je zagrabila škatlo, odplavala do gusarske ladje in se odpravila domov.

Doma je bila zelo srečna. Zabavala se je in se objemala s princem, ki se je zaljubil vanjo. Čez tri mesece sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni. (Saša Delić, 4. b)

Skriti zaklad

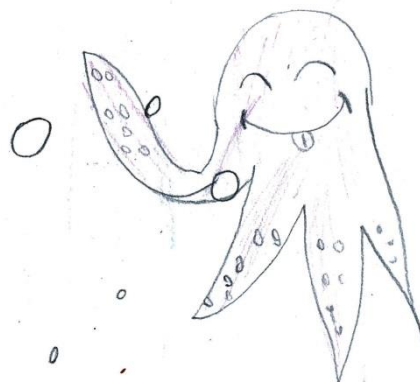
Nekoč sta pod morsko gladino živela morska princesa in povodni mož. Gusarji so slišali, da je v njeni palači dragocen zaklad. Potopili so se v morsko palačo po zaklad. Na poti so videli veliko morskih zvezd in morskih konjičkov. Potem so naleteli na težavo. Opazili so, da zaklad varujejo morski psi. Prelisiciti so jih hoteli tako, da so iz kletke spustili jato rib. Njihov poskus je deloval. V majhni sobici so našli skrinjo, polno

biserov. Ko so se vračali na ladjo, so opazili hobotnico, ki jim je uničila ladjo. Ladja se je potopila. Gusarji so se rešili tako, da so plavalili na bližnji otok. Zaklad so morali pustiti v morju. (Marcel Zupan, 4. b)

Morska deklica: Eva Nikolovska, 5. A

Hobotnica: Neja Kapetanović, 5. A

VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV

KDO NE POZNA PRAVLJICE O VOLKU IN SEDMIH KOZLIČKIH? MATI KOZA JE ODŠLA OD DOMA IN NAROČILA KOZLIČKOM, NAJ NIKOMUR NE ODPIRAJO. VOLK JE KOZLIČKE UKANIL, DA SO GA TI SPUSTILI V HIŠO. ŠEST KOZLIČKOV JE POJEDEL, SEDMI, NAJMLAJŠI, PA SE MU JE SKRIL V URO. PRAVLJICA SE KONČA, KO MATI KOZA REŠI SVOJE KOZLIČKE, VOLKU PA V TREBUH NALOŽIJO KAMENJE. KO SE ZBUDI, GRE ŽEJEN K VODNJAKU IN ZARADI TEŽKIH KAMNOV PADE NA TLA IN UMRE.

IZMISLILI SMO SI PRAVLJICO Z DRUGAČNIM KONCEM ...

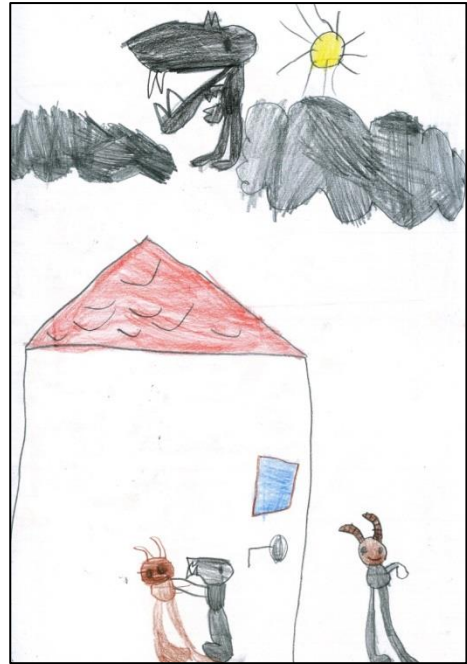
KO JE MAMA HODILA PROTI DOMU, JE SREČALA VOLKA IN HITRO ZBEŽALA DOMOV. VOLK PA JE NA POTI SREČAL KAČO, KI GA JE UGRIZNILA, IN JE ZARADI STRUPA PADEL V NEZAVEST. MAMA KOZA JE UJELA VOLKA IN OPAZILA, DA SO KOZLIČKI V TREBUHU ŠE ŽIVI. VZELA JE ŠKARJE IN VOLKU RAZPARALA TREBUH. VEN SO ŽIVI SKOČILI KOZLIČKI. V TREBUH SO MU NATO DALI ROŽE IN MU GA ZALEPILI. KO SE JE VOLK PREBUDIL, NI VEDEL, KAJ SE JE PREJ ZGODILO. SPOMNIL SE JE LE KAČE IN ZBEŽAL DALAČ STRAN, DA JE NE BI SPET SREČAL. (NIKOLA, 1.A)

VOLK SE JE ZBUDIL. MAMA KOZA JE SLIŠALA, DA V NJEGOVEM TREBUHU NEKAJ ROPOTA. NAJMLAJŠI KOZLIČEK, KI GA VOLK NI POJEDEL, JE MAMI PRINESEL VODO IN ZEMLJO. PREREZALA STA MU TREBUH. KOZLIČKI SO PRIŠLI VEN. MAMA MU JE DALA V TREBUH BLATO, KI GA JE ZMEŠALA IZ ZEMLJE IN VODE. KOZLIČKI SO JI POMAGALI. POTEM SO ZA VOLKA PRIPRAVILI HRANO IN VEDRO VODE. VOLK JE ZAVOHAL HRANO IN SE PREBUDIL. ŠEL JE JEST IN PIT. KO SE JE NAJEDEL, JE BIL ZELO TEŽEK. NAREDIL JE PREVAL. KER JE BIL TAKO TEŽEK, SE NI MOGEL USTAVITI. PADEL JE V PREPAD. (LARA A., 1.A)

MAMA JE PRIŠLA DOMOV. NAŠLA JE MALEGA KOZLIČKA. ŠLA STA VEN IN V SENCI POD DREVESOM ZAGLEDALA VOLKA. Z IGLO STA MU PRELUKNJALA TREBUH. VEN SO PRIŠLI KOZLIČKI. POTEM STA ŠLA PO VODO K VODNJAKU. VODO STA MU NALILA V TREBUH. TREBUH STA MU ZAŠILA. VOLK SE JE ZBUDIL. ŠEL JE K VODNJAKU. V VODI JE BIL MOČERAD. ZAJEL JE VODO SKUPAJ Z MOČERADOM. MOČERAD JE VANJ PLJUNIL STRUPENO SLINO. VOLK JE PADEL NA TLA IN UMRL. KOZLIČKI IN MAMA SO ŠLI V HIŠO. TAM SO PROSLAVLJALI. PRIPOVEDOVALI SO SI LEPE IN VESELE PRAVLJICE. (LENART, 1.A)

MAMA KOZA JE PRIŠLA DOMOV. SKUPAJ Z NAJMLAJŠIM KOZLIČKOM STA VOLKU RAZPARALA TREBUH. VEN SO PRIŠLI KOZLIČKI. V TREBUH SO MU DALI MRAVLJE. KOZLIČKI IN MAMA SO SE SKRILI ZA DREVO. KO SE JE VOLK ZBUDIL, SO MU V TREBUHU LEZLE MRAVLJE. ZAČEL GA JE BOLETI TREBUH. ŠEL JE V BOLNICO. TAM SO GA OPERIRALI. KO SE JE ZBUDIL, GA JE TREBUH ŠE VEDNO BOLEL. OD BOLEČIN JE PADEL PO TLEH IN UMRL. MAMA IN KOZLIČKI SO BILI VESELI. OD VESELJA SO ZAPLESALI. (NACE, 1.A)

KO JE MAMA PRIŠLA DOMOV, JE NAŠLA KOZLIČKA POD MIZO. SKUPAJ STA ODŠLA NA PLAŽO, KJER STA NAŠLA VOLKA. VOLK JE SPAL. REŠILA STA KOZLIČKE. V TREBUH SO MU DALI ŠKOLJKE. VOLK SE JE ZBUDIL, KER JE BIL ŽEJEN. ŠEL JE V VODO. VODA GA JE ODNESLA. KOZLIČKI SO BILI VESELI IN SO ZAPLESALI SKUPAJ Z MAMO. (ALISA, 1.A)

NACE, 1. A

VOLK JE POJEDEL KOZLIČKE. ZASPAL JE POD DREVESOM. PRIŠLA JE MAMA KOZA IN MU DALA V TREBUH KAMENJE. VOLK JE BIL ŽEJEN. ŠEL JE PIT. V VODI JE BIL MORSKI PES. MORSKI PES JE VOLKA POJEDEL. KOZLIČKI SO BILI VESELI SKUPAJ S SVOJO MAMO. (MATEVŽ, 1.A)

MATI JE PRIŠLA DOMOV. MALI KOZLIČEK JO JE POKLICAL. POVEDAL JE, KAJ JE NAREDIL VOLK. KOZLIČEK JI JE PONUDIL POMOČ. MATI JE ŠLA PO VODO, KOZLIČEK PA JI JE PRINESEL ŠIVANKO. KO STA REŠILA KOZLIČKE, STA VOLKU V TREBUH DALA VODO. TREBUH STA ZAŠILA. KO SE JE VOLK ZBUDIL, JE ZAGLEDAL KONJIČKA. KONJIČEK JE VOLKA VZEL NA SVOJ HRBET. VOLK GA JE ZAJAHAL. JAHALA STA TAKO DOLGO, DA JE VOLK PADEL S KONJA V BLATO IN SE UMAZAL. VOLK JE VSTAL. BIL JE HUD NA KONJA. ŠEL JE V HIŠO H KOZLIČKOM. TAM SE JE HOTEL UMITI. KOZLIČKI PA SO SE PRIPRAVILI IN MU NASTAVILI PAST. V PAST SO NALILI VODO. POTEGNILI SO ZA VRV IN VODA JE POLILA VOLKA. VOLK JE PADEL NA TLA IN UMRL. KOZLIČKI SO BILI VESELI. ZABAVALI SO SE V SVOJI HIŠI IN TAM ŽIVELI SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI. (TARA, 1.A)

VOLK JE POJEDEL VSE KOZLIČKE RAZEN NAJMLAJŠEGA. TA JE SKUPAJ Z MAMO KOZO PRIŠEL K VOLKU, KI JE LEŽAL POD DREVESOM. MAMA KOZA JE OPAZILA, DA SE V NJEGOVEM TREBUHU NEKAJ PREMIKA. ŠLA STA DOMOV PO ŠKARJE. ZREZALA STA MU TREBUH IN KOZLIČKI SO SE PRIKAZALI VEN. MAMA JE ENEGA OD KOZLIČKOV POSLALA PO STORŽE, KI SO JIH VOLKU DALI V TREBUH IN GA ZAŠILI. VOLK SE JE ZBUDIL, SE ZGRUDIL NA TLA IN UMRL. REŠEVALCI SO PRIŠLI IN GA ODPELJALI V BOLNICO, KI JE BILA DALEČ PROČ OD KOZLIČKOV. KOZLIČKI IN MAMA SO SEDAJ LAHKO MIRNO POJEDLI KOSILO. (NIKA, 1.A)

KO SE JE MAMA VRNILA DOMOV, JE POKLICALA KOZLIČKE. IZ URE SE JI JE OGLASIL NAJMLAJŠI KOZLIČEK. ŠLA STA VEN IN SLIŠALA VOLKA ZELO MOČNO SMRČATI. MALI KOZLIČEK JE PREDLAGAL, DA BI REŠILA KOZLIČKE. V HIŠO STA ŠLA PO ŠKARJE IN VOLNO. PREREZALA STA MU TREBUH. KOZLIČKI SO POKUKALI VEN. VOLKU SO V TREBUH NATLAČILI TRAVO, DA GA BO TA ŽGEČKALA. KOZLIČKI SO ODŠLI DOMOV. VOLK SE JE PREBUDIL, KER GA JE V TREBUHU NEKAJ ŽGEČKALO. ODŠEL JE V GORE, DA BI SE NADIHAL SVEŽEGA ZRAKA. KER GA JE V TREBUHU TAKO ZELO ŽGEČKALO, SE JE VES ČAS ZELO SMEJAL. OD SMEHA SE JE SPOTAKNIL, SE ODKOTALIL PO HRIBU NAVZDOL IN PADEL V PREPAD. MAMA KOZA JE VSE TO VIDELA. VSI SO BILI VESELI, DA SO PREMAGALI VOLKA. OD VESELJA SO ZARAJALI. (ZALA, 1.A)

MAMA JE PRIŠLA DOMOV. ŽIVEGA JE NAŠLA LE NAJMLAJŠEGA KOZLIČKA. ŠLA STA VEN IN NAŠLA VOLKA, KI SE JE PRETVARJAL, DA SPI. MAMA JE PRIŠLA K VOLKU TAKO BLIZU, DA JO JE POŽRL. NAJMLAJŠI KOZLIČEK JE ŠEL K VODNJAKU IN PRINESEL VODO IN LUSKE LEGVANA. IZ TEGA JE NAREDIL ZMES. KO JE VOLK ZASPAL, MU JE ZMES ZLIL V USTA. VOLK JE UMRL, KER JE BILA ZMES TAKO ZANIČ. HITRO JE VZEL ŠKARJE IN REŠIL MAMO IN KOZLIČKE. (URBAN, 1.A)

KO SE JE VOLK PREBUDIL, SE JE ODPRAVIL V GOZD. TAM JE VIDEL ROŽE. HOTEL JIH JE NABRATI. PROTI VOLKU JE PRILEZLA KAČA IN GA UGRIZNILA. VOLK JE UMRL. POTEM JE PRIŠLA MAMA KOZA. VIDELA JE MRTVEGA VOLKA IN KOZLIČKE V NJEGOVM TREBUHU. VZELA JE PALICO IN Z NJO REŠILA KOZLIČKE IZ VOLKOVEGA TREBUHA. (LARA K., 1.A)

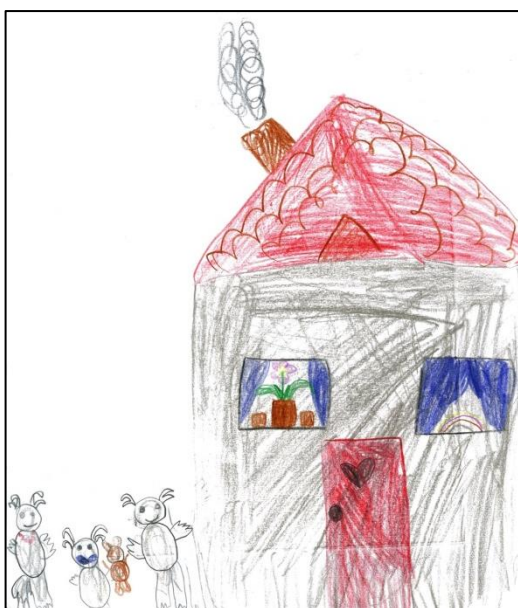
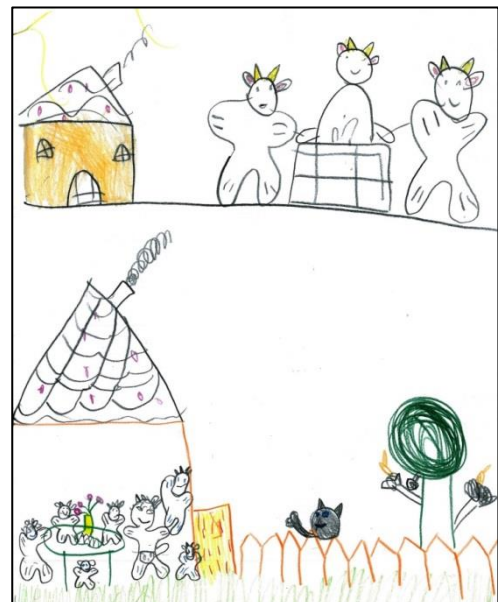
KO JE MATI PRIŠLA DOMOV JE VIDELA, DA NI BILO KOZLIČKOV. SAMO ENEGA JE NAŠLA. ŠLA JE VEN IN VIDELA VOLKA IN KOZLIČKE V NJEGOVM TREBUHU. PREREZALA MU JE TREBUH IN MU NOTER DALA ZEMLJO. VOLK SE JE PREBUDIL IN ŠEL OBIRAT JABOLKA. KO JE PLEZAL PO DREVESU, JE PADEL NA TLA IN UMRL. KOZLIČKI SO OD VESELJA ZAPLESALI OKOLI DREVESA. (NEJKA, 1.A)

KOZLIČKI SO VOLKU PRED HIŠO PRIPRAVILI VISOKO VODO. VOLK ZATO NI MOGEL V HIŠO. KOZLIČKOM JE OBLJUBIL, DA JIH PUSTI PRI MIRU. KO JE VOLK ODŠEL, SO VODO UMAKNILI IN ODŠLI VEN IZ HIŠE. BILI SO VESELI, KER SO PREGNALI VOLKA. ZUNAJ SO SE IMELI LEPO. CEL DAN SO SE ZUNAJ IGRALI. (TAJ, 1.A)

VOLK JE POJEDEL KOZLIČKE. MAMA JE PRIŠLA DOMOV. BILA JE JEZNA NA VOLKA. KOZLIČEK JE ŠEL PO PALICO. ZREZALA STA MU TREBUH. VEN SO PRIŠLI ŽIVI KOZLIČKI. ŠLI SO PO SNEG. SNEG JE BIL TEŽEK. KO SO MU ZAŠILI TREBUH, SO SE SKRILI. VOLK SE JE ZBUDIL. ŠEL JE DO VODNJAKA. TAM BLIZU JE BILA VELIKA LUKNJA. VOLK JE PADEL V LUKNJO. KOZLIČKI SO VESELI ZAPLESALI OKOLI LUKNJE. (HANA, 1.A)

KO JE MAMA PRIŠLA DOMOV, JE OPAZILA, DA KOZLIČKOV NI. NAJMLAJŠEGA JE NAŠLA V URI. ŠLA STA K DREVESU IN TAM VIDELA VOLKA, KI JE SPAL. PRINESLA STA BLATO IN KAMENJE. VOLKU STA ZREZALA TREBUH. KOZLIČKI SO PRIŠLI VEN. V TREBUH SO MU DALI BLATO IN KAMENJE. KO SE JE VOLK PREBUDIL, JE BIL ŽEJEN. ŠEL JE V GOZD. TAM JE VIDEL STRUPENEGA PAJKA. PAJK GA JE PIČIL IN VOLK JE UMRL. KOZLIČKI SO BILI VESELI, KER SO BILI REŠENI (ERMIN, 1.A)

KO JE MAMA PRIŠLA DOMOV, JE ZAGLEDALA VOLKA. SPAL JE PRI DREVESU. RAZREZALA MU JE TREBUH. VEN SO SKOČILI KOZLIČKI. V TREBUH SO MU NALOŽILI LES, PO NESREČI PA JE V TREBUH ZLETELA TUDI PTIČKA. KO SE JE VOLK ZBUDIL, JE ŠEL K VODNJAKU. PIL JE VODO. PTICA V TREBUHU PA GA JE TAKO KLJUVALA, DA JE PADEL V VODNJAK. MAMA IN KOZLIČKI SO OD VESELJA PRAZNOVALI V SVOJI HIŠI. (ZOJA, 1.A)

MAMA JE PRIŠLA DOMOV. PO IMENU JE POKLICALA KOZLIČKE. KO JE POKLICALA NAJMLAJŠEGA, SE JI JE OGLASIL. SKUPAJ STA ŠLA VEN IN OB POTOKU NAŠLA VOLKA, KI JE SMRČAL, V TREBUHU PA SE MU JE NEKAJ PREMICALO. RAZPARALA STA MU TREBUH. VANJ STA DALA PALICE IN GA ZAŠILA NAZAJ. Z REŠENIMI KOZLIČKI SO SE SKRILI ZA DREVO IN ČAKALI, DA SE JE VOLK PREBUDIL. KO SE JE PREBUDIL, SO MU PALICE TAKO NAGAJALE, DA JE NAREDIL SALTO, SE PREVRNIL V POTOK IN UTONIL. MAMA IN KOZLIČKI SO SE SMEJALI IN VESELO SKAKLJALI OKOLI POTOKA. (KLARA, 1.A)

KO JE MAMA PRIŠLA DOMOV, JE ISKALA KOZLIČKE, A JIH NI NAŠLA. NAŠLA JE SAMO NAJMLAJŠEGA, KI JE BIL V URI. VOLK JE HODIL PO GOZDU IN SREČAL PONIJA. ZAČEL GA JE JAHATI. PONI GA JE VRGEL S HRBTA. VOLK JE OMEDLEL, MAMA KOZA PA SE JE PRETIHOTAPILA DO NJEGA. Z NAJMLAJŠIM KOZLIČKOM STA MU ZREZALA TREBUH, MU VANJ NALOŽILA KAMENJE IN GA ZAŠILA. KO SE JE VOLK ZBUDIL, JE SPET ZLEZEL NA PONIJA. TO JE BILO BLIZU VODNJAKA. KO STA PRIJAHALA ČISTO DO VODNJAKA, GA JE PONI VRGEL S HRBTA IN PADEL JE NARAVNOST V VODNJAK. (MAŠA, 1.A)

MAMA KOZA JE PRIŠLA IN VIDELA, DA NI NOBENEGA KOZLIČKA. NAŠLA JE NAJMLAJŠEGA, KI SE JE SKRIVAL POD STOLOM. MAMI JE VSE POVEDAL. ZUNAJ, POD DREVESOM, STA NAŠLA VOLKA. Z NOŽEM MU JE MAMA RAZREZALA TREBUH IN VEN SO PRIŠLI KOZLIČKI. VZELA JE OGROMNE SKALE, JIH POLOŽILA V TREBUH IN MU GA ZAŠILA. KOZLIČKI SO ZBUDILI VOLKA IN SE SKRILI. VOLK JE HOTEL POGLEDATI V GOZD, ČE JE KOZLIČEK, KI GA NI NAŠEL, ŠE ŽIV. KO JE VSTAL, JE PADEL NA TLA IN UMRL. (SERAFIM, 1.A)

KO JE MAMA PRIŠLA DOMOV, JE VIDELA, DA NI KOZLIČKOV. OGLASIL SE JI JE LE NAJMLAJŠI. MAMA MU JE NAROČILA, NAJ PRINESE BLATO IN KAMENJE. VOLKU STA ZREZALA TREBUH IN VEN SO PRIŠLI UMAZANI KOZLIČKI. KO SO SE OČISTILI, JE MAMA VOLKU V TREBUH DALA KAMENJE IN BLATO. TREBUH MU JE POTEM ZAŠILA. VOLK SE JE ZBUDIL IN ZARADI BOLEČIN V TREBUHU PADEL V NEZAVEST. KOZLIČKI SO OD VESELJA ZAPLESALI OKOLI VOLKA. (DAVID, 1.A)

KO JE MAMICA PRIŠLA DOMOV, JE VIDELA, DA JE VOLK POŽRL VSE KOZLIČKE RAZEN NAJMLAJŠEGA. ŠLA STA K VOLKU. MAMA JE NAROČILA NAJMAJŠEMU, NAJ JI PRINESE BLATO. SKUPAJ STA VOLKU RAZPARALA TREBUH S ŠKARJAMI IN VEN SO PRISKAKLJALI ŽIVI KOZLIČKI. NATO SO VOLKU DALI V TREBUH BLATO. MAMA

MU JE ZAŠILA LUKNJO. KO SE JE VOLK PREBUDIL, JE ŠEL K VODNJAKU. BIL JE ŽEJEN. KER JE POPIL ZELO VELIKO VODE, JE BLATO POSTALO ZELO TEŽKO. VOLK JE PADEL V VODNJAK. KOZLIČKI SO ZAPLESALI IN SE ZABAVALI. (NUŠA, 1.A)

KO JE MAMA KOZA PRIŠLA DOMOV, JE VIDELA, DA JE TAM VOLK IN MU NASTAVILA PAST. VOLK SE JE V PAST UJEL, MAMA PA JE HITRO POKLICALA LOVCA. TA JE VOLKA USPAVAL, MAMA PA MU JE ZAREZALA V TREBUH IN VEN SO ŽIVI PRISKAKLJALI KOZLIČKI. VOLKA SO NATO ZAŠILI IN SPRAVILI V KLETKO. LOVEC JE KLETKO PELJAL V ŽIVALSKI VRT, KOZLIČKI PA SO SREČNO ŽIVELI DO KONCA SVOJIH DNI. (ERVIN, 1.A)

DREVESNI PALČKI – GOZDNI POMOČNIKI

Jaz sem drevesni palček. Ime mi je Smuk. S prijatelji smo skrbeli za red. Ampak nekoč so začeli padati storži s smreke. Preveč jih je bilo. Lotili smo se pospravljanja. Zakopali smo jih. V zemlji so razpadali in smreka je dobila dobro gnojilo za rast. Vsi smo bili veseli.

Enej Novak, 3. b

Jaz sem gozdni palček. Čmarmo mi je ime. Sem varuh rjave rože. Vsak dan pogledam, koliko čebelic je pristalo na rožici. Če jih je preveč, jim rečem, naj nehajo. Pri tem se zelo zabavam. Vsak dan dobim nagrado za trdo delo. Toda danes se je zgodilo nekaj slabega. Vse čebele so zaspale. Budilka se je pokvarila, zato sem šel na potovanje, da bi našel nekoga, ki zna popraviti budilko. Zelo veliko ljudi je bilo, toda noben ni znal popraviti budilke. In ker noben ni znal popraviti budilke, sem moral budilko popraviti sam. Toda ni šlo. Potem so prišli vsi, ki sem jih vprašal, če znajo popraviti budilko. Vsi so poskušali narediti nekaj in je uspelo. Od takrat naprej je bilo vse dobro.

Theodor Milosov, 3. b

Jaz sem drevesna palčica. Ime mi je Tinkara. Vsak dan nabiram med iz cvetlic. Božam tudi živali. Vedno gledam, kako veverice skačejo po drevesu. Nekega dne, ko sem pobirala med iz cvetlic, sem padla v travo. Vse okrog mene je bilo veliko. Sprehajala sem se po gozdu in srečala krta. Živjo, jaz sem Tinkara, kdo si pa ti? Jaz sem krtek. Poznaš pot domov? Ja. Živiš pri cvetlicah? Ja. Krtek me je odpeljal domov.

Ines Mušič, 3. b

Jaz sem drevesni palček. Ime mi je David. Nekoč sem hodil po gozdu. Videl sem liste. Stopil sem tja in padel v luknjo. Potem sem zaspal. Zbudil sem se in začudeno gledal, kje sem. Potem sem klical in klical in nihče ni prišel. Niti slišal ni nihče. Čakal sem dolgo časa. Potem se je po gozdu sprehajal drevesni palček Jamko. Zagledal je luknjo in mene, ki notri ležim, in mi pomagal iti ven. Potem sem se mu zahvalil. Oba sva šla srečno domov. Potem sva srečno živela do konca svojih dni.

David Rikanović, 3. b

Jaz sem drevesna palčica. Ime mi je Katarina. Bila sem v gozdu in sem bila gozdna pomočnica. Na drevesu je bil kostanj. Na drevesu je bila veverica. Bilo je veliko drevesnih palčkov. En palček me je videl. Ko me je zagledal, so prišli še drugi.

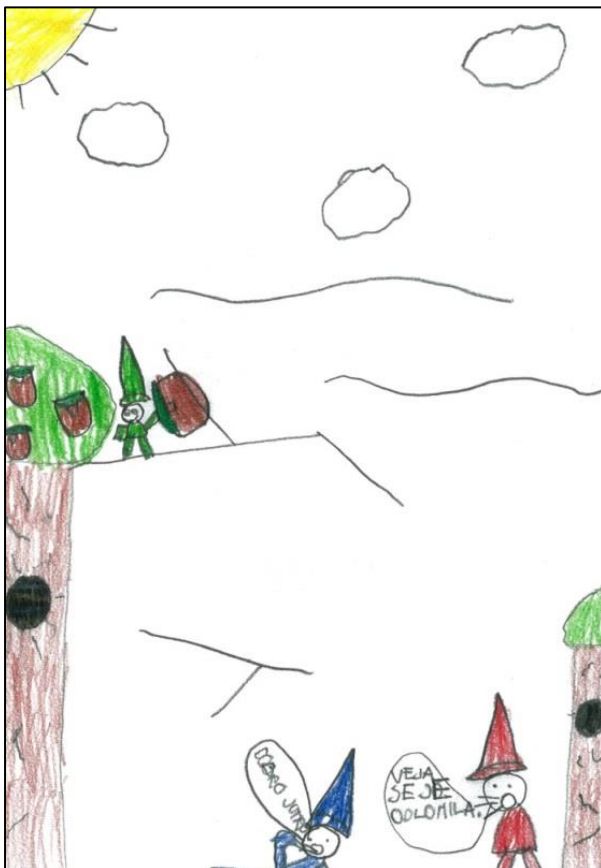
Klara Prevc, 3.b

Jaz sem gozdna palčica. Ime mi je Tinka. Nekega dne sem nabirala želode, kostanje in storže. Imela sem celo vrečo želodov, kostanjev in storžev za zimo. Nekega dne je prišla veverica in mi vzela vrečko. Potem sem zavpila: O, ne, moja vrečka! Poklicala sem ostale palčke in palčice. Prišli so. Vrečka je padla na tla in palčki so jo vzeli. Veverica se je opravičila in odšla. Vse se je srečno končalo.

Adna Redžić, 3. b

Jaz sem drevesna palčica. Ime mi je Adrijana. Mi palčki zelo radi pomagamo in čistimo. Palčki lahko živimo v naravi, lahko tudi na oblakih, najbolje pa na drevesih. Mi smo vedno zelo veseli in razigrani, razen če ne gre kaj zelo narobe. Kot danes. Joj, joj! Palček Pedro je izginil. Iskali smo ga po vsem gozdu, a ga nismo našli. Vsi smo bili zaskrbljeni, najbolj pa Pedrova družina. Odločili smo se, da ga gremo iskat izven gozda. Našli smo ga na nebu. Zavezan je bil na stolu, imel je zaprte oči, glavo je imel navzdol in zalepljena usta. Ugrabil ga je zlobnež Žarko. Hotel je vse gozdne sadeže. Težko smo jih prinesli, a vse smo dali. Pedra smo rešili, gozdne sadeže smo spet posadili in srečno smo živeli do konca svojih dni. Žarka nismo ne videli ne slišali več. Praznovali smo tri dni in tri noči.

Lara Atanasova, 3. b

Ime mi je Tonček. Jaz sem drevesni palček. Živim v gozdu. Imam drevesno hišico. Hišica je na hrastu. Hrast ima tri želode, ki so težki. Jaz, Tonček, skrbim za cel gozd. Ostali palčki skrbijo za ostala drevesa, kot na primer za bukev, jelko, kostanj in brezo ... Nekoč je na jelki odpadla veja. Eden od palčkov je zaklical: Veja se je odlomila! Nato je udarila v hrast. Veja je udarila in se odkotalila v travo. Nato se je palček zbudil in posadil semena.

Uroš Vukeljić, 3. b

Ilustracija: Davor Dabižljević, 3. b

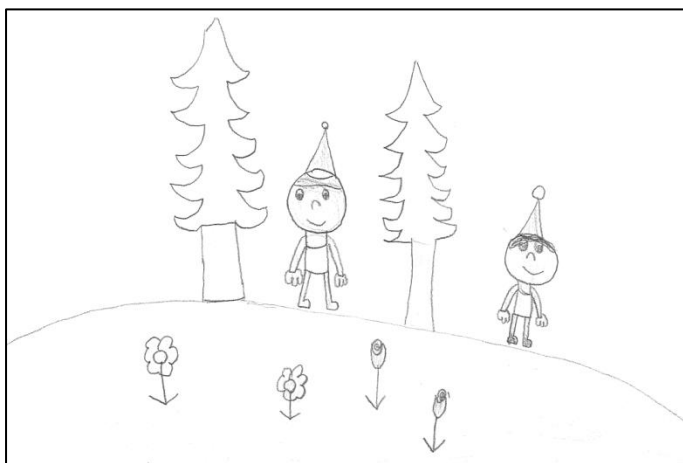
Jaz sem drevesna palčica. Ime mi je Meta. Skrbim za javor in živim sredi krošnje. Okoli so posajeni zvončki in trobentice. Nekega jutra smo se vsi palčki in palčice zbrali okoli drevesa, bukve. Vsi smo se začudili, zakaj je tako neurejeno. Palčica Minka je zaklicala: »Nihče ne skrbi za bukev!« »Ja, prav imaš!« je zaklical palček Luka.

Kaj se bo zgodilo, če ne bo nihče spravil tega drevesa v red? Če je drevo urejeno, smo vsi palčki in palčice veseli. Če ne, smo pa vsi palčki in palčice žalostni! Ampak zdaj so se nekateri palčki in palčice spametovali, da se za drevo mora zelo dobro skrbeti. Zato smo zdaj vsi zelo veseli!

Neža Ulčar, 3. b

Jaz sem drevesni palček. Ime mi je Tinček. Jaz skrbim za gozdu. V gozdu nabiram želode in kostanj. Nekega dne sem se sprehajal po gozdu. V gozdu sem videl veliko kostanja, želodov in listja. Potem sem rekel Juretu, da grem z njim v gozdu. Nabirala sva kostanj, listje in želod. Potem ko se je Jure sklonil, mu je padel želod na glavo. Jure in jaz sva se smejala in se tolkla po kolenih. Potem sva nasmejana živela do konca svojih dni.

Benjamin Hadžić, 3. b

Ilustracija: Tjaša Ribič, 3. B

Jaz sem drevesna palčica. Ime mi je Katja. Nekoč se je palčica Katja sprehajala po gozdu. Zagledala je smreko. Pod njo je bila goba. O, kako je bila lepa! Želela jo je shraniti za zimo. Potem je prišla veverica Mila in jo je pozdravila.

Katja je rekla: »Živjo, Mila, poglej. Storž zgleda slasten! Komaj ga dosežem! Mila, pazi!«

Storž je padel. O, joj, goba je bila uničena!

»Oprosti, Katja,« je rekla veverica.

»Je že v redu, Mila, bom pa nabrala lešnike, želode in kostanj.«

Lana Filipaj Cindrič, 3. b

BIL SEM PASTIRČEK

V planini sem pasel ovce. Nisem vedel, koliko jih je, ker nisem znal šteti. Nekega dne, ko sem rezljal palico, sem zaslišal šum iz gozda. Mislim sem, da je srna. Šel sem pogledat, kaj je, in zagledal sem divjega moža. Grdo je gledal in lomil veje dreves. Vprašal sem ga, zakaj je tako jezen. Rekel je, da ima že cel dan nesrečo. Zaigral sem mu pesem na piščalko in pomiril se je. Vprašal me je, če vem, koliko ovc pasem. Povedal sem mu, da sploh ne znam šteti. Divji mož se je močno zasmel in rekel, da me bo on naučil šteti.

Začel je:

»ENA - POL VRETENA,
DVE - ZABIJE NOGE,
TRI - KURJE OČI,
ŠTIRI - NETOPIRJI,
PET - TURŠKI MED,
ŠEST - TE STISNEM V PEST,
SEDEM - TE ZAPREDEM,
OSEM - TE POKOSIM,
DEVET - SEM LAČEN SPET,
DESET - POJEM TE ZA OBED.«

Tako me je bilo strah, da sem se kar tresel. Vprašal me je, če sem si kaj zapomnil. Prikimal sem. Rekel je, naj ponovim, in res sem vse ponovil. Tako sem se naučil šteti. (Miha Erjavec, 4. B)

ČAROBNI FIŽOL

Živel je fantič, ki je bil zelo reven. Imel je kravo. Mama mu je dejala, naj zamenja kravo za nekaj zelo vrednega. Fantič je spraševal, če kdo kaj menja za kravo. Našel je starca, ki je menjal tri čarobne fižolčke za kravo. Revni kmetič je prišel domov in mama ga je vprašala, kje ima kravo ali pa tisto, za kar je menjal. Iz žepa je potegnil tri čarobne fižolčke. Mama ga je okregala. Ko je kmetič odšel spat, mu je mati vrgla čarobne fižolčke skozi okno. Zjutraj je bilo na vrtu visoko steblo. Kmetič je splezal nanj in prišel do vrha. Gor je bila prelepa princesa. Hotel je, da gre z njim v vas, a je rekla, da ji zlobni velikan ne pusti. Kmetič je odšel do velikana. Velikana mu je nekako uspelo premagati in ga je privezal na steno. Kmetič in princesa sta zbežala po steblo. Ko sta bila v vasi, je velikan odšel za njima. Ker sta prežagala steblo, je velikan padel dol. In nikoli več ga niso videli. Kmetič in princesa sta srečno živela do konca svojih dni. (Val Šporn, 5. a)

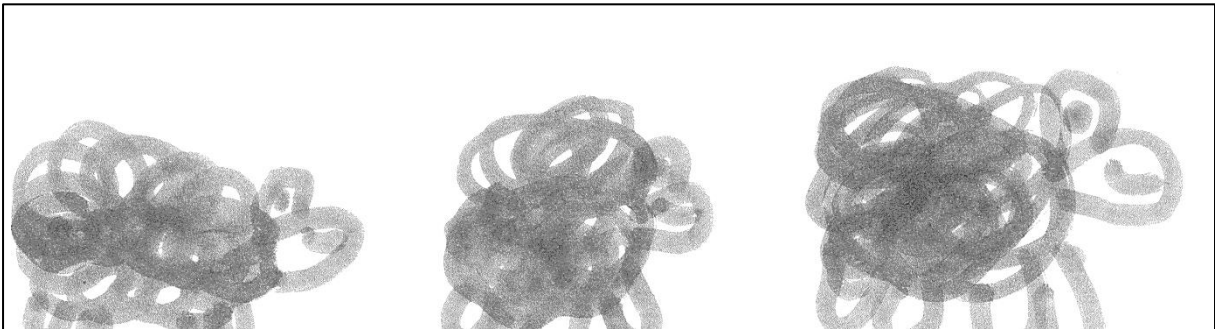
PREDEN SO SE PASTIRČKI ZAČELI IGRATI IN METATI KAMENJE V JAMO ...

Pastirčki so se odpravili v planine. Nekje ob žuborenju potoka so zaslišali ptičke. Pastirčki so se potihoma odpravili pogledat, čemu služi ta hrup. Sredi jase so se zabavale vse živali. Skrili so se za grmovje in čakali, kaj se bo zgodilo. Iz vode je priplaval majhen bober. Najmlajši pastirček je rekel: »Ampak zaradi tega že ne pojejo. Le kaj jim je?« Ko pa so se živali skrile, so pastirčki vstopili na jaso in spet vstopili v gozd. Potem so odšli do hriba in se spustili navzdol. Odšli so na grič. Tam je bila jasa in živali so bile tam. Pastirčki so odšli naprej proti gozdu. Napotili so se skozi jamo, gledali so kapnike. Prišli so na jaso, kjer je bila še ena jama. Šli so v jamo in zagledali stare rimske črke. Na travniku blizu jame so obležali. Potem so se dogovorili, da bodo v jamo metali kamenje ... (Lenart Zupančič, 5. A)

OČE ŠKRAT JE JEZEN PRIŠEL IZ JAME IN MOČNO ZAKRIČAL:

»KDO JE MOJEMU FANTKU SKLEDICO, IZ KATERE JE JEDEL, RAZBIL?«

NIHČE OD PASTIRČKOV SE NI JAVIL. EDEN JE POKAZAL NA KOZICO IN TO JE ŠKRAT POTEGNIL V JAMO. PASTIRČKI ODTLEJ NISO VEČ METALI KAMENJA V JAMO.

Neja Grilc, 1. b

PREDEN SO SE PASTIRČKI ZAČELI IGRATI IN METATI KAMENJE V JAMO ...

Ko so se pastirčki zbudili, so se umili, se oblekli in odšli po koze k staremu gospodu. Hodili so in hodili, na pol poti so namočili noge v jezero in odšli naprej. Dolgo so hodili in končno so prišli do kočice starega gospoda. Predal jim je osem koz. Vsak od pastirčkov je vzel eno in odšli so na prelep travnik. Koze so spustili na pašo, pastirčki pa so zaspali sredi travnika v visoki travi. Ko so se zbudili, je bila na paši samo še ena koza. Ta je bila najmlajša izmed vseh. Pastirčki so hitro začeli iskati ostale koze. Ločili so se, eden je šel v gozd, drugi k jezeru, tretji in ostalih pet pa k staremu gospodu. V gozdu ni bilo nobene, tudi pri jezeru ne. Pastirčki so se zbrali pri kočici in zaskrbljeno potrkali na vrata. Ko jim je stari gospod odprl, so videli, da so vse koze odšle nazaj k njemu. Naslednji dan so spet odšli na pašo, ampak drugam, k nekakšni jami. Igrali so se in vanjo so začeli metati kamenje ... (Matic Mlakar, 5. A)

OČE ŠKRAT JE JEZEN PRIŠEL IZ JAME IN MOČNO ZAKRIČAL:

»KDO JE MOJEMU FANTKU SKLEDICO, IZ KATERE JE JEDEL, RAZBIL?«

NIHČE OD PASTIRČKOV SE NI JAVIL. EDEN JE POKAZAL NA KOZICO IN TO JE ŠKRAT POTEGNIL V JAMO. PASTIRČKI ODTLEJ NISO VEČ METALI KAMENJA V JAMO.

PREDEN SO SE PASTIRČKI ZAČELI IGRATI IN METATI KAMENJE V JAMO ...

Ko so se pastirčki zbudili, jih je na mizi čakal zajtrk. Pojedli so in se odpravili v hlev. Nahranili so kokoši, krave, zajce in psa. Potem so odpeljali koze ven. Kozel pa ni hotel, zato so ga pustili v hlevu. Mama je delala na vrtu, sadila je rože. Pastirčki so s kozicami odšli v gozd. Po dolgi hoji po gozdu so zagledali jaso. A koze niso hotele jesti trave, zato so jih pastirčki odpeljali na vrh hriba. Tam so jedle. Začeli so delati hišo iz lesa. Ko so jo delali, se jim je podrla. Pastir je pogledal v svojo torbo in zagledal vrv. Znova so začeli delati hišo. Potem so šli vanjo. Tam so se pogovarjali, kaj bi počeli. Pastir se je spomnil, da gredo metati kamenje v jamo, in so se odpravili ... (Filip Škufca, 5. A).

Neja Grilc, 1. b

OČE ŠKRAT JE JEZEN PRIŠEL IZ JAME IN MOČNO ZAKRIČAL:

»KDO JE MOJEMU FANTKU SKLEDICO, IZ KATERE JE JEDEL, RAZBIL?«

NIHČE OD PASTIRČKOV SE NI JAVIL. EDEN JE POKAZAL NA KOZICO IN TO JE ŠKRAT POTEGNIL V JAMO. PASTIRČKI ODTLEJ NISO VEČ METALI KAMENJA V JAMO.

PREDEN SO SE PASTIRČKI ZAČELI IGRATI IN METATI KAMENJE V JAMO ...

Nekega dne dopoldne so se trije fantiči odpravili po živino. Zbrali so vse kozice in jih gnali na pašo. Prispeli so do sedmih pastirjev, ki so pasli krave. Pozdravili so se in šli naprej. Potem so na drugem pašniku videli devet pastirjev, ki so pasli konje. Potem so šli naprej. Hodili so in hodili, ko so zagledali enajst pastirjev, ki so pasli 1 000 000 ovac. Pozdravili so se in se pogovarjali. Hodili so naprej. Tam nekje sredi travnika je stala kočica. Imela je velik hlev. Ko so prišli do kočice, so videli gospo s kokošmi. Vprašali so, če lahko prenočijo. Gospa je rekla, da lahko. Ampak ni imela dovolj dračja in lesa. Odpravili so se spat. Zjutraj ob 7.00 so se odpravili nasekat dračje in drva. Žagali so do 10.00, da je gospa imela lesa za celo leto. Ko so drva zložili, so zakurili in nahranili kokoši. Dobili so zajtrk in se odpravili na pot. Tam nekje 3000 m daleč so zagledali kočico z gospo in racami. Gospe so nahranili race, zato so dobili malico za na pot. Odpravili so se naprej. Srečali so dvaintrideset ljudi, ki so pasli krave, ovce, konje, kokoši, race. Manjkali so samo še oni s kozicami. Ampak videli so luknjo. Vsi so jih spraševali, kam grejo. Rekli so, da k tisti veliki luknji. Poklicali so kozice in v luknjo začeli metati kamne ... (Aljaž Zupančič, 5. A)

OČE ŠKRAT JE JEZEN PRIŠEL IZ JAME IN MOČNO ZAKRIČAL:

»KDO JE MOJEMU FANTKU SKLEDICO, IZ KATERE JE JEDEL, RAZBIL?«

NIHČE OD PASTIRČKOV SE NI JAVIL. EDEN JE POKAZAL NA KOZICO IN TO JE ŠKRAT POTEGNIL V JAMO. PASTIRČKI ODTLEJ NISO VEČ METALI KAMENJA V JAMO.

PREDEN SO SE PASTIRČKI ZAČELI IGRATI IN METATI KAMENJE V JAMO ...

Zjutraj so se pastirčki zbudili, pojedli kosilo in se odpravili na čist zrak, da bi kozam delali družbo. Igrali so se, dokler jih mama ni poklicala v hišo, da bi prebrali kakšno knjigo. Vsi so začeli brati isto knjigo, pa je mama rekla, da tako ne bo šlo. Vsakemu je dala drugo knjigo in rekla, da bo čez nekaj časa prišla in jih vprašala o vsebini. Pastirčki so prepisali skoraj celo knjigo, da bi znali mami odgovoriti. Eden od pastirčkov je šel k mami in jo vprašal, koliko časa jim bo dala, da bodo vedeli, ali naj berejo hitro ali počasi. Rekla je, da 15 minut. Ko se je pastirček vrnil, je povedal bratoma, da imajo 3 minute, da si kaj prepisejo, preostali čas pa imajo za igranje s kozami. Ko je čas potekel, so se skozi okno vrnili v sobo, in ravno pravi čas je prišla tudi mama. Vsakemu je zastavila 30 vprašanj o knjigi in ker so si vse napisali na roko, so na vsako vprašanje odgovorili pravilno. Ko je mama končala z vprašanji, so se lahko podili po travi in delali družbo kozam. Rekla jim je, da ne smejo izgubiti nobene koze. Odpeljali so koze na pašo in prišli do velike jame in eden od pastirčkov je dobil idejo za metanje kamnov v jamo ... (Eva Nikolovska, 5. A)

OČE ŠKRAT JE JEZEN PRIŠEL IZ JAME IN MOČNO ZAKRIČAL:

»KDO JE MOJEMU FANTKU SKLEDICO, IZ KATERE JE JEDEL, RAZBIL?«

NIHČE OD PASTIRČKOV SE NI JAVIL. EDEN JE POKAZAL NA KOZICO IN TO JE ŠKRAT POTEGNIL V JAMO. PASTIRČKI ODTLEJ NISO VEČ METALI KAMENJA V JAMO.

MOJA PRAVLJICA

Nekje za devetimi gorami in za devetimi vodami je živel deček po imenu Marko. Imel je rdečo majico, zlate hlače in belo ruto okoli svoje glave. Imel se je za junaka. Dali so mu nalogo, ki jo je moral izpolniti že tisti dan. Kralju je moral prinesiti pet zlatnikov.

Deček je bil zelo radoveden, a ko je ugotovil, da mora skozi gozd, se je kar malo prestrašil. A se ni vdal. Začel je hoditi proti gozdu. Vesel je bil, da ni bilo temno. Zlatniki so se skrivali v jami. Marko se je podal na pot in začel iskati zlatnike. Sicer je malo hitel, ker ga je bilo strah, da ne bo dneva konec. Ko je hodil po gozdu, je srečal veverico, se z njo spoprijateljil in sta šla skupaj do jame. Na poti do jame sta srečala tudi medvedjega mladiča. Vsi trije so skupaj odšli naprej. Na poti do jame so nabirali gobe. Ko so prispeli, so ugotovili, da je v jami temno in da potrebujejo svetlobo. Zato so odšli iz jame, da bi ujeli vilo, ki sveti. Ker vile niso našli, so šli nazaj v jamo. Ko so prispeli v jamo in zagledali svetlobo, so svetlobi sledili. Kar naenkrat pa so zagledali pet svetlečih zlatnikov. Zlatnike so pobrali in se odpravili nazaj domov.

Na poti nazaj se je Marko poslovil od vseh svojih prijateljev. Do doma je prispel ravno pravi čas. Marko je z najdenimi zlatniki osrečil kralja. (Lana Cepić, 5. a)

Ko sta Pepelka in princ odšla, sta ob poti videla poškodovano ptico. Ustavila sta se in jo pobrala. V gradu sta ji pomagala. Na nebu se je zabliskalo in začel je padati dež. Videla sta ptice, ki se niso mogle nikamor skriti. Hitro sta stekla ven in jih odnesla v grad. Ptice so bile spet srečne. Po končani nevihti sta ptice odnesla ven. Razen ene. Ko sta Pepelka in princ zaspala, je ptica hodila po mizi, stopila na rob krožnika in padla z mize in si zlomila krilo. Princ je šel pogledat, kaj se dogaja, in pomagal ptici. Srečno sta živela naprej. (JULIJA KRIŽAJ, 2. C)

Kraljevič je našel pravo nevesto in to je bila Pepelka. Odjezdila sta v njegov grad in se poročila. Mačeha je nekega dne stopnišče njenega gradu polila s strupenim črnilom. Ko je šla Pepelka po stopnicah, sta se ji noga in čeveljček zastrupila. Pepelka je zaspala. Ko je princ videl spečo Pepelko, jo je poljubil in odprla je oči. Skupaj sta srečno živela do konca svojih dni. (LOVRO GRIČAR, 2. C)

Ko sta se poročila, je mačeha skovala načrt, kako se bo znebila Pepelke, da bi se lahko njena hčerka poročila s princem. Čez nekaj dni je mačeha rekla hčera: »Na grob Pepelkine mame nastavita past, da si bo princ izbral eno izmed vaju.« In naslednji dan je Pepelka šla na grob in kot že veste, je na grobu past - luknja, v katero je padla Pepelka. Princ jo je iskal in iskal, ampak je ni našel. Ko je šel mimo groba, sta ga čakala spet ista goloba, ki sta zapela:

GRU-GRU, TU JE DEKLICA, KI JO IŠČEŠ.

In potem je našel Pepelko in ji je pomagal zlesti ven. (MARKO JAN VENOSI JEKLAR, 2. C)

Alen Forčaković, 2. c

Pepelka je plesala in plesala s princem. Mačeha pa ni želela, da se poroči s princem, zato je vzela meč in začela napadati princa in Pepelko. Prišla je na grad in jima začela nagajati. Na gradu sta našla ščit in se obranila. Mačeha ni in ni odnehala. Ampak princ in Pepelka sta zaprla vrata in začela plesati in srečno sta živela do konca svojih dni. Mačeha ni prišla več na grad. (ROK AHEC, 2. C)

Ko sta se Pepelka in princ poročila, sta si zgradila svoj grad. Imela sta otroka. V grad se je prikradla mačeha. Hotela je prepričati Pepelko, naj odide od princa, a ji ni uspelo. Mačeha je Pepelki ponudila veliko denarja. Naj razmisli, da se bo naslednji dan vrnila.

Se nadaljuje... (ŽAN GRILC, 2. C)

Princ in Pepelka sta srečno živela v svojem gradu. Nekega dne je prišla mačeha v grad in rekla: »Pusti tega princa!« Pepelka ga je morala pustiti in se je na skrivaj dobivala z njim in mačeha tega ni odkrila. Čez čas se je Pepelka lahko poročila z njim. (NEJ PUC, 2. C)

Pepelka in princ sta srečno živela in imela sta dva otroka. Nekega dne sta se skregala in se nista mogla dogovoriti, kdo bo imel katerega otroka. Končno sta ugotovila, da imata lahko vsak enega. Kmalu so na gradu priredili ples in vsi so plesali in spet so bili srečni skupaj. (GAŠPER ČOP, 2. C)

Erazem Mandeljc, 2. c

Pepelka je že tretjič šla na ples. Mačeha je zaklicala hčerkama: »Izključita glasbo!« In res sta jo izključili in Pepelka je odšla. Mačeha jo je videla in jo poslala delat. Hudobna polsestra je hotela plesati s princem, a princ je iskal Pepelko. »Kje si, Pepelka?« »Kaj pa govoriš? Jaz sem Pepelka,« je rekla hudobna polsestra. Odjezdila sta mimo groba in ptičica je zapela:

GRU-GRU, TO JE MAČEHINA HČI,
PRAVA PEPELKA DOMA ČEPI.

Naslednji dan je Pepelka po grobu potrosila fižol in tam je zraslo veliko stopnic, v vrhu pa grad. Pod gradom pa mačeha. Hotela ga je podreti. Prišel je princ in mačeho poslal v zapor. (HANA BREMEC, 2. C)

Pepelka in kraljevič sta odjezdila v grad. Mačeha jima je hotela škodovati. Pepelki je prepovedala poroko. Kraljeviča je spodila z gradu, Pepelka je odjezdila za njim. Našla ga je in potem sta skupaj srečno živela. (LORA STRUNA, 2. C)

Pepelka in princ sta se poročila. Nekega dne je na grad prišla mačeha in zastrepila Pepelko z bodalom. Pepelka je zaspala. Princ je Pepelki prinesel njeno najljubšo rožo. Pepelka jo je povohala in oživela. (NIK VESKOVIČ, 2. C)

PRAVLJICA SVINJSKI PASTIR MALO DRUGAČE

Nekoč je živel reven princ, ki se je hotel poročiti s cesarjevo hčerjo. Poslal ji je dišečo vrtnico in slavca, ki je znal prekrasno peti. Dvornim damam in cesarju so bila darila všeč, kraljična pa si je želela nekaj umetnega, zato ga je zavrnila. Princ pa ni izgubil volje in upanja. Cesarja je šel prosit za službo in jo je dobil. Pasel je svinje. V mali umazani sobici ob svinjskem hlevu je cele dneve pridno delal in ustvarjal. Nekega dne je izdelal ...

... posodo želja. Princesa je takoj hotela posodo, ampak princ je ni hotel dati. Ko mu je princesa obljubila poroko, je vse zaživel. Rože so zacvetele, vsi so plesali, a princesa je samo obstala in gledala vso to lepoto. Princ je rekel, da si lahko nekaj zaželi, če naredi to, kar piše na posodi. Princesa ga je ubogala. Vse se je spremenilo v zlato. Princ in princesa sta se poročila, srečno živela naprej in imela veliko otrok.

NEJC VEBER, 3.a

...čudežno škatlo, ki je skuhala katero koli hrano si si zaželel. To škatlo je podaril princesi. Tega darila je bila zelo vesela in se je poročila s pastirjem. Ta je še naprej pasel svinje, princesa pa mu je vsak dan pripravljala kosilo iz čudežne škatle. Tako sta srečno živela do konca svojih dni.

MATIC KLINAR, 3.a

... kotliček. Vendar kotliček kraljični ni bil všeč. Princ pa ni odnehal. Razmišljal je in razmišljal, s čim bi jo lahko razveselil. Nekega dne je v gozdu našel moder dragulj. Odločil se je, da iz njega naredi verižico in jo podari kraljični. Povabil jo je na sprehod, ji podaril verižico in povedal resnico o sebi. Od veselja je zajokala. Poročila sta se in srečno živela.

BELMA HARALČIĆ, 3.a

BABICA V SUPERGAH-nadaljevanje odlomka

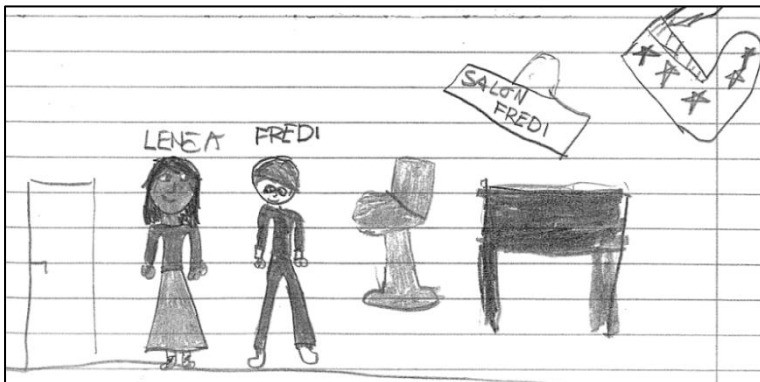
Babica Lenča je poklicala policijo. Prišel je debel policist v avtu. Izstopil je in čestital babici. Menil je, da je bilo to reševanje odlično. V roke ji je potisnil denarno nagrado, rdečelasca pa zaklenil v avto. Povedal je, da fant krši zakone že več let, zato je denarna nagrada precej višja kot za druge napade. Nasmejan se je usedel v avto in speljal.

Lenča je torej šla nazaj k Frediju in mu povedala vse. Tudi on je bil zelo navdušen. Sklenila je, da gre še malo na sprehod, potem pa domov. Ženski je vrnila torbico in šla. Na poti je ujela še enega tatu, ki je hotel nakupovalni voziček peljati domov. Prejela je še eno nagrado. Ko je prišla domov, je bilo že precej pozno. Povečerala je in se odpravila spat. Superge je sezula in jih odložila poleg postelje. Zaspala je in lepo sanjala.

Zjutraj se je zbudila. Ker je bila nedelja, je vse delala bolj počasi. Pripravila si je mleko in piškote, ki jih je pomakala v mleko. Zraven je brala časopis. Prišla je do strani, kjer navadno piše kaj o osebah, ki veliko naredijo za mesto. Namesto tega pa je zagledala sebe! Celi dve strani teksta o njenih zadnjih reševanjih. Zdaj so jo imeli vsi za junakinjo tega mesta. (Lana Zaveljcina, 5. A)

BABICA V SUPERGAH-nadaljevanje odlomka

Babica je s svojo čarobno supergo ustavila tatu. Prišli so policisti in ga odpeljali. Potem je šla k prijatelju, frizerju Frediju. Fredi je bil navdušen nad Lenčo. Povedala mu je o supergah in izvedela, da so čarobne. Poslovala se je od Fredija in odšla. Preden je šla na pločnik, jo je ustavil policist. Rekel ji je,

da so tatu že dolgo lovili in da je ukradel veliko stvari. Babica je bila nagrajena z denarjem.

Bogata je prišla domov. Tinč in Binč sta jo vprašala, kaj je bilo. Babica jima je povedala zgodbo. Tudi onadva sta bila navdušena nad njo. Prišla je tudi tista gospa, ki jo je fant oropal, in se zahvalila. Tudi ona ni mogla verjeti. Babico je zanimalo, kako ve, kje živi. Gospa ji je povedala, da ji je to povedal Fredi. Da je prav tisti čas hotela iti k njemu, ker je bila naročena. Babica jo je vprašala, če je po kraji odšla k frizerju. Gospa ji je rekla, da ji je Fredi pomagal vstati in jo odpeljal v salon. Potem ga je vprašala, če pozna babico, in tako je prišla. Babica jo je povabila noter na čaj. Potem sta se poslovili in si obljubili, da se spet vidita jutri pri babici doma. Postali sta najboljši prijateljici. Naslednji dan sta se spet srečali. Popili sta čaj in pojedli piškote. Zelo sta se zabavali. Čas je hitro minil, poslovili sta se in gospa je odšla domov. (Ema Mrak, 5. A)

NA POTEPU S PAPIGO

Z letalom smo odleteli v Afriko. Starša sta šla poiskat hotel, jaz pa sem šla raziskovat tropski gozd. S seboj sem vzela papigo, ki je veliko vedela o tem gozdu. Hodili sva po gozdu in se pogovarjali. Gozd je bil majhen in kmalu sem zagledala svetlobo sonca. Hotela sem steči iz gozda, a sem zagledala strupeno kačo. Zelo sem se prestrašila. Takrat pa me je papiga rešila in me odpeljala do drevesa, poraslega z rožami plezalkami. Na vrhu drevesa pa se je videla jeklenica. Hitro sem splezala na vrh drevesa in se spustila po jeklenici. Pristala sem na vročem pesku. Ob meni pa je bila ves čas moja prijateljica papiga. Pristali sva v puščavi. Naenkrat sva zagledali kamelo. Bili sva že utrujeni. Kamela pa naju je odnesla nazaj v hotel. Tako sva s papigo preživel čudovit dan. (Maša, 4.a)

DAN SEM PREŽIVELA Z MUHO FRENKI

Gledala sem televizijo in pribrenčala je muha Frenki. Oglasila se je in rekla: »Jaz sem Frenki.« Mislila sem, da imam prisluhe. Frenki pa me je vprašala, če grem z njo v deželo Bibibibila. Seveda sem bila takoj za to. Prijela me je za rame in odleteli sva. Ko sva prišli v novo deželo, se mi je zdela zelo znana. Takrat pa sem se spomnila, da je Frenki muha iz risanke, ki jo dobro poznam. Bila sem zelo presenečena. Odšli sva po sladkorno peno. Čas je hitro tekkel. Ura je bila že sedem zvečer in morala sem domov. Frenki me je odnesla nazaj. Poslovali sva se. Upam, da se še kdaj srečava. (Tiana, 4.a)

DAN SEM PREŽIVEL S KOMARJEM

Nekega dne sem šel že zgodaj spat. Iz globokega spanca me je zbudil zelo velik komar. Ves presenečen nisem vedel, kaj naj naredim. Pričel sem se praskati, saj me je vse srbelo. Takrat sem se pogledal in ugotovil, da sem ves pikast. Bil sem jezen na komarja. Pričel sem ga loviti. Vendar ni šlo vse tako, kot sem pričakoval. Vedno se mi je nekam skrilo. Rabil sem kar nekaj časa, da sem ga ujel. Najprej sem ga hotel ubiti, a komar je začel govoriti. Bil sem zelo presenečen. Prosil me je, da ga spustim. Obljubil mi je, da ne bo več prišel v mojo sobo in me ustrašoval. Ker sem dobrega srca, sem se ga usmilil in ga spustil na prostost. In glej, komarja res ni več v mojo sobo. (Anid, 4.a)

OBISKALA SEM PLANET XSEROKS

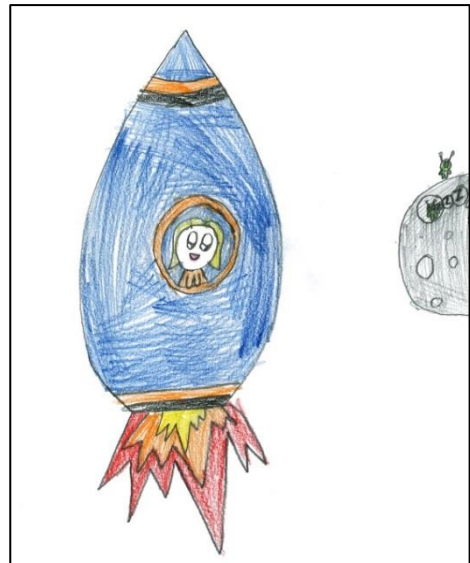
Bilo je navadno jutro. Najprej sem vstala iz postelje in si šla umiti zobe. Nato sem se počesala in napravila. Odšla sem v jedilnico in pojedla zajtrk.

Nenadoma pa je zaropotalo. Nekaj je padlo na streho. Hitro sem stekla ven in pred vrati zagledala marsovčka Gregorja. Začudeno sem ga gledala. Malo sem bila celo prestrašena. Najprej se mi je predstavil, potem pa še jaz njemu. Vprašala sem ga, zakaj je pristal ravno na naši strehi. Povedal je, da ima pomembno nalogo in je zato prišel k meni. Odpeljal me je na planet Xseroks. Predstavil me je prijateljem in družini. V mesto pa je prišel

kralj planeta Xseroks. Odločno je povedal, da je Gregor izgnan s planeta Xseroks in da mora oditi. Gregorju sem dovolila, da se preseli k meni. Vrnila sva se na Zemljo.

Še danes veselo živiva skupaj. Enkrat na leto pa skupaj obiščeva njegove domače. Upam, da bova srečno živela do konca svojih dni.

Ilani, 4.a

Slika: Hana Narobe, 3. A

OBISKAL ME JE FELIKS

Bil je lep sončen dan. S kolesom sem se vozil po vasi. Ko sem se vrnil domov, sem šel v kolesarnico in tam me je nekaj prestrašilo. Vrata so se kmalu odprla in ven je pokukal vesoljček. Takoj sem videl, da je zelo srčkan in prijazen. Vprašal sem ga, kdo je in kaj dela tu. Povedal mi je, da je Feliks in da je ponesreči padel iz vesoljske ladje. Tudi on je bil zelo prestrašen. Želel si je najti svojo vesoljsko ladjo in se vrniti k svoji družini. Prijel sem ga za roko in skupaj sva odšla na bližnji hrib. Kar nekaj časa sva čakala. Zagledala sva močno svetlobo. Približevala se nama je velika vesoljska ladja. V njej je bila Feliksova družina. Svetloba je postajala vse močnejše in Feliksa je posrkala v ladjo. To je bil zelo nenavaden in zabaven dan. Rad bi, da me Feliks še obišče.

Nik D., 4.a

SPET SMO SKUPAJ USTVARILI NOVO ŠTEVILKO NAŠEGA ČASOPISA MALI JEŽKOV ROD ☺

HVALA TEBI, KI SI USTVARJAL-A V SLIKI ALI Z BESEDAMI.

HVALA VSEM UČITELJICAM, KI STE OTROKE SPODBUDILE K PISANJU IN LIKOVNEM USTVARJANJU.

IN HVALA OBLIKOVALKI PLATNIC, UČITELJICI LIKOVNE UMETNOSTI KATJI OPERČKAL.

Ptičke so ustvarjali učenci razredne stopnje.

Uredila: Karmen Kejžar

Tisk: Artpro d.o.o.

Število izvodov: 300